

BüSo-valgkampagne i Tyskland: Helga Zepp-LaRouche interviewes af 'Junge Welt': »Den Nye Silkevej var vores idé«

12. sept., 2017 – Med denne provokerende titel midt i den aktuelle debat om Kinas Nye Silkevej i den tyske valgkampagne, udgiver avisen *Junge Welt* i sin udgave af 13. sept. et interview med BüSo-lederen Helga Zepp-LaRouche (der opstiller til kanslerposten i Berlin-kredsen).

»Bürgerrechtsbewegung Solidarität definerer sin rolle anderledes end andre små partier«, lyder avisens headline-kicker.

På spørgsmålet om, hvad BüSo står for, svarer Zepp-LaRouche:

»Vi ønsker et nyt paradigme i politik – væk fra geopolitik, og frem til menneskehedens fælles mål. Vi mener, at en fortsættelse af geopolitik i sig bærer faren for en konfrontation med Rusland og Kina. Det er én af grundene til, at vi støtter præsident Xi Jinpings initiativ for skabelse af en Ny Silkevej på basis af win-win-samarbejde blandt alle verdens nationer.«

»Men 'atlanticister' ville opponere, at dette lyder som en Eurasisk Union!«, indskyder interviewer, idet han her citerer denne, den mest kontroversielle »russiske« idé.

»Det går langt ud over dette«, svarer hun. »Denne nye model for økonomisk samarbejde er blevet vedtaget i Latinamerika, og frem for alt, i Afrika. Det sprænger selvsagt grænserne for en Eurasisk Union. I denne udvikling af Afrika ser vi en

enestående chance for at løse flygtningekrisen på et humant grundlag: Vi besejrer langt om længe konsekvenserne af kolonialisme og IMF's betingelsespolitik, der er vedhæftet tildeling af kredit, og som fulgte efter kolonialismen. Udelukkende kun udvikling af infrastruktur vil skabe forudsætningerne for en reel udvikling af hele kontinentet.»

Efter flere spørgsmål med relation til den tyske debat i valgkampen – flygtningekrisen, spørgsmål om skatter og beskæftigelsessituationen, samt uddannelse – stiller *Junge Welt* spørgsmålet, »Hvor realistisk mener du, det er, at dine ideer vil blive vedtaget?«

»Visionen om den Nye Silkevej var vores idé, en plan for en fredelig verden i det 21. århundrede. Vi har arbejdet på det i 26 år, og den kinesiske regering anerkender fuldt ud vores andel i dette perspektiv. Vi fremstilles på en meget mere fair måde i pressen dér, end i mainstreampressen her. Vi er således et parti, der opererer på et fuldstændig andet plan end andre såkaldte 'små partier'. Og jeg håber, at dette også vil give sig udslag i stemmer.»

»Er du opdraget som socialist?«, forsøger interviewereren.

»Jeg er opdraget som humanist, som en verdensborger«, konkluderer Helga Zepp-LaRouche.

(Redaktionens bemærkning: Jeg har ikke kunnet se ovenstående artikel udgivet i Junge Welts online-udgave af 13. sept. Søg de følgende dage: <https://www.jungewelt.de/aktuell/>)

15/9:

Ovenstående interview, vi har rapporteret om, blev alligevel ikke fjernet fra 'Junge Welts' trykte udgave, se pdf. Den er dog fortsat ikke opslået på deres online-udgave. (Red.)

Download (PDF, Unknown)

Foto: Helga Zepp-LaRouche i *BüSo's valgspot*. Se den her (dansk tekst).

Valg i Tyskland: Helga Zepp-LaRouche holder hovedtalen på BüSo-valgkonference i Hessen: 'For en ny, retfærdig verdensorden og en kulturel renæssance!'

3. sept., 2017 – Hovedbegivenheden i BüSo's, Bürgerrechtsbewegung Solidaritäts, valgkampagne i delstaten Hessen fandt sted i Frankfurt lørdag eftermiddag, den 2. sept., hvor partiets landsformand Helga Zepp-LaRouche holdt hovedtalen. Hun sagde til publikum, at, i betragtning af de særdeles dramatiske udviklinger på det globale, strategiske niveau, har etablisements partier, med den valgkampagne, de fører, gjort sig selv totalt irrelevante. De ignorerer, at det haster med det nye paradigme med Kinas Bælte & Vej; de ignorerer det almene vel, og de anser disse begivenheder for at være en trussel mod deres eget globaliseringssystem, der er dømt til undergang, fordi det er ondt, afskyeligt og endda farligt.

Zepp-LaRouche beskrev den sammensværgelse, der oprindeligt kom fra britiske imperiekredse allerede i 2015, for at sikre, at Hillary Clinton blev valgt som USA's nye præsident i november

2016 – dette mislykkedes, og Donald Trump vandt på trods af den udbredte smædekampagne, der blev iscenesat imod ham, en kampagne, der endda er eskaleret siden hans valgsejr.

»Russia-gate«-narrativen er en fabrikeret historie, hvilket blev tilstrækkeligt dokumenteret i *Veteran Intelligence for Sanity's (VIPS')* memorandum til præsidenten. Det, som kredsene bag anti-Trump-kampagnen frygter, er, at han skal genindføre Glass-Steagall og stoppe finansspekulationen; at han måske ville lancere det største, amerikanske infrastrukturprogram nogensinde, med de nødvendige investeringer, der langt overstiger \$1 billion. De frygter, at Trump kunne få USA til at samarbejde med den Nye Silkevej – et koncept med LaRouche-bevægelsen som en vigtig medforfatter: Fra 1988-forslaget om den Produktive Trekant, til 1989-forslaget om den Eurasiske Landbro og den Nye Silkevej, som for første gang blev adresseret i 1996 i Beijing af Helga Zepp-LaRouche. Hun er siden dengang kendt som »Silkevejs-ladyen«.

EU-bureaukratiets massive sabotage af infrastrukturudvikling i Øst- og Sydeuropa har sit sidestykke i Tyskland med sabotage af byggeri af jernbaner ved alle de afgørende forbindelser over grænserne, til Tysklands nabolande. Denne økonomiske degeneration står i modsætning til Kinas koncept med Bælte & Vej Initiativet, med gensidigt win-win-samarbejde med andre stater og et nyt paradigme med en ny og retfærdig, økonomisk verdensorden. Kampen for også at gøre dette til en realitet i tysk politik er på BüSo-partiets dagsorden, som fortsætter ud over valgdagen, den 24. september, sagde den tyske statskvinde. Den offentlige diskussion, der i disse dage er blevet genoptaget vedr. Transaqua-projektet for at genopfylde Tchadsøen, og vedr. Kra-kanalprojektet i Thailand, udgør to af de store projekter, som har haft en fremtrædende plads på LaRouche-bevægelsens dagsorden i flere årtier; hertil kunne man føje diskussionen om genopbygningen af Syrien som startskuddet til udviklingen af hele Mellempøsten, som også i årevis har været på LaRouche-bevægelsens dagsorden.

Zepp-LaRouche fortsatte med, at, ud over den økonomiske sfære, er en genoplivning af klassisk kultur, en ny, kulturel renæssance, lige så vigtig, idet det, der sluttelig vil gøre menneskeheden menneskelig, er en livslang opdragelsesproces, sammen med de idealer, som Konfucius, såvel som også Friedrich Schiller og Nicolaus Cusanus, formulerede. En harmonisk orden i naturen er afhængig af menneskets konstruktive, moralske impuls, sagde hun og fremførte, at kunst, som nu om dage er blevet grim, med computerspil og lignende modkulturer, atter må blive virkelig kunst, som tilskynder til skønhed og opløfter mennesket.

Hovedtalen, forud for hvilken Wiesbadens Schiller Institut-kor opførte *Verleih uns Frieden* (Giv os fred) af Mendelssohn, og *Arirang* (navn på et bjergpas), den uofficielle nationalsang af begge Korea'er, blev efterfulgt af to medlemmer af den amerikanske LaRouche-bevægelse, der opførte tre klassiske, tyske Lieder: *Mainacht* (Majnat) af Brahms, sunget af Ema Reuter; *Nachtlied* (Nattesang) af Mendelssohn, og *Die Hoffnung* (Håbet), sunget af Sarah Ciampini.

Efter Zepp-LaRouches hovedtale kom en tale om det afrikanske fremstød for udvikling, der understregede Kinas konstruktive rolle, og som blev holdt af Melaku Almu, en etiopier, der har boet i Tyskland i 26 år og har udviklet en god indsigt i tyske anliggender.

Følg BüSo's valgkampagne på valgportalen

BüSo's valgbrochure

Del II af MANHATTAN-MØDE, 26. aug.:

»Bring USA ind i det Nye Paradigme, Nu!«

Spørgsmål til Helga Zepp-LaRouche

Jeg talte med nogle mennesker i Europa i de seneste par dage i forskellige lande, og de siger alle: »Jeres politik vinder. Det kommer. I ved, I var en meget vigtig indflydelse. Dette er jeres politik.« Så folk, der har kendt os længe, ved dette, og derfor skal I blot sikre jer, at mange folk kender til dette alternativ, for når folk først ved, at der er et helt andet system, begynder de at tænke på en helt anden måde, og de bliver vrede over, at man fortæller dem løgne, eller at sandheden holdes tilbage fra dem. I øjeblikket er det væsentlige, at være overbevist om, at, når folk først kender til dette, så forandrer de sig. Jeg mener, vi har et fantastisk moment, for det eneste, der behøves, er, at præsident Trump annoncerer noget stort, som Roosevelt gjorde med New Deal. Jeg ville ikke forsværge, at Trump ikke kan gøre det. Jeg mener, at Trump har karakteren til det, han har temperamentet til at overraske sine modstandere, og jeg mener, at vi skal skabe betingelserne i landet, der kan tilskynde ham til at gøre dette. Vi må øge presset på befolkningen for, at Trump skal satse på et overordnet design for USA, som er større end presset fra Wall Street på ham, for at blive inde i kassen. De ønsker at inddæmme ham. De truer ham; hvis han ikke kapitulerer, så vil de dræbe ham eller impeache ham.

Bring USA ind i det Nye Paradigme, Nu!

Af Helga Zepp-LaRouche

Jeg er meget glad for at tale for jer, for dette giver mig lejlighed til understrege for mit eget perspektiv, hvorfor jeg mener, at dette er det mest dramatiske øjeblik i historien, i vores levetid. Hvis dette går den rigtige vej, kunne vi være i et fuldstændig nyt paradigme, i en ny form for relationer mellem nationer på meget kort tid. Og, hvis det går den forkerte vej, ville vi meget hurtigt være tilbage i en kurs for konfrontation med Rusland og Kina, som vi havde med den tidligere administration. Og, i betragtning af alle krisepunkterne og situationens drama, kunne det føre til Tredje Verdenskrig og civilisationens udslettelse.

Så imellem disse to muligheder kunne spændingen ikke være større, og det sted, hvor denne kamp udkæmpes, er selvfølgelig USA.

Download (PDF, Unknown)

At bevæge verden i en fuldstændig anden retning.

Af Helga Zepp-LaRouche

Jeg har flere gange understreget det faktum, at den kinesiske model er meget nærmere ved det oprindelige amerikanske økonomiske system, end folk forestiller sig. Alle Kinas banksystemer er faktisk meget mere ligesom banksystemet efter Hamiltons principper, eller man kunne også sige, ligesom Friedrich Lists rammepolitik; Friedrich List, den tyske økonom, der i øvrigt er den mest berømte økonom i Kina i dag.

Download (PDF, Unknown)

China Daily udgiver stor profil af Helga Zepp-LaRouche og LaRouche-bevægelsens arbejde

18. aug., 2017 – China Daily's weekendudgave har en profil i fuld længde af Helga Zepp-LaRouche, af China Daily's USA-korrespondent Chen Weihua, med titlen, »Identifying with China« (Identificering med Kina) og med en indledning, der lyder, »Helga Zepp-LaRouche ser Bælte & Vej Initiativet som opfyldelsen af sin og sin mands, amerikanske politiske aktivist Lyndon LaRouches, livslange indsats«.

Helga under sit første besøg i Kina, i 1971.

Artiklen fortsætter dernæst med at diskutere Zepp-LaRouches første, lange besøg til Kina som ung journalist under perioden med Kulturrevolutionen. »Min generation var stadig nysgerrig over for verden«, siger Zepp-LaRouche. »I dag googler de unge mennesker blot om ting fra deres søgemaskine. Jeg ville se, hvordan verden ser ud.« I interviewet fortæller Zepp-LaRouche om nogle af sine indtryk fra dengang, inklusive, at nogle af de kinesere, hun mødte, talte tysk og beredvilligt talte om deres situation. »Hun fandt, at folk var 'venlige', men sagde, 'Folk var slet ikke lykkelige'«, skriver Chen. På samme rejse, siger han, besøgte Zepp-LaRouche også Afrika og andre dele af Asien og så den enorme fattigdom. »Jeg kom tilbage fra denne rejse med den absolutte overbevisning, at verden måtte ændre sig, måtte blive forbedret«, sagde hun. Efter hjemkomsten søgte hun efter løsninger og stiftede bekendtskab med den amerikanske, politiske aktivist Lyndon LaRouches arbejde, skriver Chen, »som er bedre kendt som ophavsmanden til LaRouche-bevægelsen«.

»Bevægelsen, der har omfattet mange organisationer og selskaber i verden, promoverer en genoplivelse af klassisk kunst og større helligelse til videnskab; den er fortalere for udviklingen af store, økonomiske infrastrukturprojekter på global skala; og kræver en reform af det globale finanssystem, der tilskynder til investering i den fysiske økonomi og undertrykkelse af finansspekulation.«

»Helga fandt, at Lyndon var den eneste, der talte om behovet for udvikling og industrialisering af Afrika og den Tredje Verden, såvel som også etableringen af en international udvikling, noget i lighed med Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB)«, skriver han. Helga Zepp og Lyndon LaRouche blev gift i 1977.

Helga Zepp-LaRouche var inviteret til at deltage på Bælte & Vej Forum i Beijing, 14.-15. maj, 2017, hvor hun deltog i

flere diskussionspaneler.

Artiklen fortsætter med at diskutere Helgas og hendes mands arbejde med at forfølge disse mål sammen med den indiske premierminister Indira Gandhi og Mexicos præsident José López Portillo. Zepp-LaRouche roser Kinas arbejde med Bælte & Vej og AIIB og fortæller om nogle af sine aktiviteter om dette spørgsmål i løbet af de seneste tre år, inklusive hendes deltagelse på Bælte & Vej Forum i Beijing. »Jeg var meget glad for at deltage«, siger Zepp-LaRouche i interviewet, »for vi har kæmpet så længe for dette. Jeg identificerer mig på en måde med dette projekts succes.«

I interviewet taler hun også om betydningen af Trump-administrationens åbne holdning til Forummet, ved at sende en amerikansk delegation på højt niveau, og understreger, hvor fordelagtigt, samarbejde omkring Bælte & Vej ville være for genopbygningen af den amerikanske infrastruktur. Hun siger, at, under sine diskussioner med afrikanske delegerede på Beijing-forummet, var det tydeligt, at de nu har et håb for fremtiden, et håb, der var svært fraværende før det kinesiske initiativ. Chen fortsætter: »Helga siger, at det, Kina gør, har berettiget det, som hun og hendes kolleger har gjort i de seneste 40 år.« Vi er meget glade» for BVI, siger Zepp-LaRouche. »Det er én ting, at en lille organisation som vores producerer ideer, men det er en ganske anden ting, at verdens største land begyndte at gennemføre dem.« Hun beklager det faktum, at hendes mand, Lyndon LaRouche, der er 94 år, sandsynligvis ikke kommer til at besøge Kina. »Han elsker Kina«, siger Zepp-LaRouche, »og han er overbevist om, at det kinesiske initiativ (BVI) lige nu er den vigtigste ting på planeten.«

China Daily USA udkommer overalt i USA. Interviewet skal efter planen også udkomme i den europæiske udgave af *China Daily* i næste uge.

<http://europe.chinadaily.com.cn/>

Den gode og den dårlige regering og borgernes tro på fremtiden.

Af Helga Zepp-LaRouche

Den kamp, der netop nu udspilles i USA mellem på den ene side denne »u-hellige alliance« og de efterretningstjenester, der stammer tilbage fra Bush/Obama-perioden, og på den anden side, en patriotisk gruppering af 'whistleblowers' og Trumps vælgerskare, er ikke et internt, amerikansk anliggende – det er af højeste, strategiske betydning. Hvis de neokonservative får overtaget, er der redt op til en global krig mod Rusland og Kina. Men, hvis det på en anden side gennem efterforskning kan bevises, at hele narrativen om Trumps angivelige »aftalte spil« med Rusland er en »Brennan-operation« sådan, som den ansete journalist Seymour Hersh understreger, så står det amerikanske samfund foran en katarsis, en renselsesproces, der kan sammenlignes med den anden amerikanske revolution. For, det virkelige »aftalte spil« består nemlig ikke mellem Trump og Putin, men derimod i briternes og amerikanske efterretningstjenesters nøjagtigt verificerbare manipulationer i forsøget på at gennemføre et kup mod den valgte, amerikanske præsident.

Download (PDF, Unknown)

Et dybt dyk ned i oprindelsen til Russia-gate. LaRouche PAC Internat. Webcast, 11/8 2017

Det, jeg vil gøre her i dag, er at fremlægge den dokumentation, der viser, at det, vi i realiteten har her, ikke er en russisk indblanding i USA's interne anliggender; men at det snarere er en særdeles dirigeret indblanding på vegne af Det britiske Imperium. Dette er, hvad man burde efterforske, i modsætning til det såkaldte »aftalte spil« mellem præsident Trumps valgkampagneteam og så russerne. Det er meget vigtigt at dokumentere dette, og det er absolut afgørende, at dette kup stoppes; for, på dette tidspunkt i verdenshistorien, befinder vi os på randen af et nyt finanssammenbrud, langt større end i 2008. Vi befinder os i en situation, hvor briterne, for at opretholde deres bankerotte finanssystem, der har hjemsted i City of London og på Wall Street, har helliget sig til at bringe den amerikanske præsident til fald for at forhindre, at alternativet til dette sammenbrud bliver realiseret. ...

Lyndon LaRouches indtrængende budskab til USA's præsident og befolkning: 'Opgiv det britiske system; red folket'

Vært Jason Ross: Det er den 11. aug., 2017 og dette er fredags-webcastet på larouchepac.com. Jeg er Jason Ross og aftenens vært. Vi har en særlig gæst i dag; Will Wertz, medlem af EIR's redaktion. Vi hører fra Will om et øjeblik.

I forbindelse med aftenens show vil vi diskutere noget, vi har talt en hel del om på dette program og denne webside; og det er memorandaet fra VIPS, *Veteran Intelligence Professionals for Sanity*, der på en meget afgørende måde, baseret på computerteknisk efterforskning og Adam Carter, viser, at det russiske hack var et inside-job. Dette er forsiden af *The Hamiltonian*-avisen i denne uge, der kommer direkte til sagen; og denne historie udgives nu af store publikationer, inkl. *The Nation* ugemagasinet og *Bloomberg News*. Meget af den måde, dette er blevet præsenteret på, eller meget af den måde, hvorpå Russia-gate-kuppet mod Donald Trump opfattes af folk, der forstår, at det er et kup, er, at 'deep state'-apparatet kører en operation for at afsætte præsidenten og selv afgøre amerikansk politik.

Vi skal i dag høre fra Will Wertz, der vil dykke dybere ned i dette og hjælpe os til at forstå, at der ligger meget mere i dette end det, der kaldes 'deep state'. Roden til denne kup-operation går ud over USA's grænser og går på fremtrædende vis til Storbritannien, til det endnu eksisterende Britiske Imperium. Lad os gå over til Will: Hvad kan du fortælle os om de dybere følgeslutninger, vi bør træffe ud fra dette kupforsøg mod præsidenten? Hvad betyder det; hvor kommer det fra?

Will Wertz: Lyndon LaRouche kom med følgende kommentar:

»Det amerikanske folk må kræve, at det igangværende, forræderiske, britiske kup mod det amerikanske præsidentskab og selve nationen må stoppes, og gerningsmændene retsforfølges og fængsles. Det britiske system må opgives, og præsidenten må intet middel sky for at redde dette lands befolkning, og resten af menneskeheden, fra yderligere britiskdirigerede afsavn mod deres liv. Opgiv det britiske system; red folket.«

Det, jeg vil gøre her i dag, er at fremlægge den dokumentation, der viser, at det, vi i realiteten har her, ikke er en russisk indblanding i USA's interne anliggender;

men at det snarere er en særdeles dirigeret indblanding på vegne af Det britiske Imperium. Dette er, hvad man burde efterforske, i modsætning til det såkaldte »aftalte spil« mellem præsident Trumps valgkampagneteam og så russerne. Det er meget vigtigt at dokumentere dette, og det er absolut afgørende, at dette kup stoppes; for, på dette tidspunkt i verdenshistorien, befinder vi os på randen af et nyt finanssammenbrud, langt større end i 2008. Vi befinder os i en situation, hvor briterne, for at opretholde deres bankerotte finanssystem, der har hjemsted i City of London og på Wall Street, har helliget sig til at bringe den amerikanske præsident til fald for at forhindre, at alternativet til dette sammenbrud bliver realiseret. Alternativet til dette sammenbrud er det, Lyndon LaRouche har kaldt Firemagtskonceptet; en alliance mellem USA, Rusland, Kina og potentielt Indien, og som repræsenterer den industrielle magt på denne planet og det overvældende flertal af verdens befolkning. Denne kombination kan løse bogstavelig talt ethvert problem, vi konfronteres med på planeten Jord, og hinsides. For eksempel kræver krisen over Koreahalvøen et samarbejde mellem USA, Kina og Rusland; hvor de to sidstnævnte er naboer til Nord- og Sydkorea. Kampen mod terrorisme i Mellemøsten og Nordafrika, som strækker sig endnu længere end dette, kræver et sådant samarbejde. Genopbygningen af verdensøkonomien kræver et sådant samarbejde – især gennem, at USA slutter sig til bestræbelserne, som Kina har initieret – den såkaldte Silkevej eller Bælte & Vej Initiativet, som Lyndon og Helga LaRouche i årtier har kæmpet for og refereret til som Verdenslandbroen.

Alle disse problemer kan løses med dette samarbejde; og dette samarbejde ville ødelægge Det britiske Imperium én gang for alle. Det er, hvad der i øjeblikket står på spil. Jeg vil også påpege, at Det britiske Imperium rent historisk har været helliget massiv befolkningsreduktion, folkemord, og en reducere af verdens befolkning fra de nuværende mere end 6 mia. og til 1 mia. mennesker. Dette imperium er villigt til at

bringe verden til randen af atomkrig med sin geopolitiske strategi mod Rusland og Kina. Det er det underliggende spørgsmål, der ligger bag det aktuelle forsøg på at gennemføre et kup mod USA's præsident.

Beviserne for den britiske involvering er gennemskuelige. Donald Trump annoncerede sin præsidentkampagne den 16. juni, 2015. Der var en artikel i *The Guardian* af 13. april, 2017. Her siger de, at »britisk efterretning blev først i slutningen af 2015« – dvs. få måneder efter, at Donald Trump annoncerede sin præsidentvalgkampagne – »opmærksom på det, det kaldte 'mistænkelige interaktioner' mellem personer med tilknytning til Trump og kendte eller mistænkte russiske agenter«. Artiklens titel lyder, '*British Spies Were First to Spot Trump Team's Links with Russia*'. I artiklen siger de, at disse såkaldte 'interaktioner' først blev afdækket af noget, der hedder Government Communications Headquarters – GCHQ, hvilket svarer til NSA. De gør meget ud af at pointere, at, »det er klart, at GCHQ på intet tidspunkt udførte en operation rettet mod Trump eller hans team, eller proaktivt søgte information. De angivelige samtaler blev opsnappet ved et tilfælde.«

De siger også, at GCHQ spillede en fremtrædende rolle på et tidligt tidspunkt, hvor de kickstartede FBI's efterforskning af Trump-Rusland, og som begyndte i slutningen af juli, 2016. Husk, at det Republikanske Konvent, der nominerede Donald Trump, fandt sted fra 18.-21. juli, 2016. Så GCHQ følger Donald Trump få måneder efter hans annoncering af Republikanernes nominering til præsidentkandidat; og GCHQ kickstarter FBI's efterforskning af Donald Trump, sandsynligvis få dage efter hans nominering i juli 2016. Artiklen siger, »FBI og CIA forstod kun langsomt arten af de angivelige kontakter mellem Trumps associerede folk og russere. Dette skyldtes til dels amerikansk lov, der forbyder amerikanske tjenester at undersøge amerikanske borgeres private kommunikationer uden en retskendelse. De var uddannede til ikke at gøre dette.« Den lov, de henviser til, er

selvfølgelig USA's Forfatning; som amerikanske efterretningstjenester desværre ikke har overholdt så nøje, som Edward Snowden afslørede.

De rapporterer dernæst, at Robert Hannigan, chef for GCHQ, i sommeren 2016 videregav materiale til CIA-chef John Brennan; og at Brennan brugte denne information til at lancere en stor efterforskning på tværs af tjenesterne, af et internt anliggende. Så det er et spørgsmål, om det er en overtrædelse af CIA's charter, at en sådan efterforskning overhovedet lanceres; og dernæst at briefe lederskabet i de Demokratiske og Republikanske formandsskaber og højtplacerede medlemmer af Husets og Senatets Efterretningskomiteer om denne information, som endnu i dag ikke er blevet bekræftet.

Dette er altså britisk efterretnings indblanding i valgene. Føj hertil dossieret, der blev udarbejdet af den såkaldte »tidligere« MI6-agent Christopher Steele. Dette har fungeret som køreplanen for FBI's efterforskning. Kopier af det blev givet direkte til FBI, hvis ikke af GCHQ, så af MI-6. Vi ved, at John McCain gav FBI en kopi, da han fik en sådan kopi. Hvad har vi så her mht. Christopher Steele? Han er en tidligere MI-6-agent; han arbejdede under dække af det Britiske Udenrigsministerium i ambassaden i Moskva, men var en efterretningsagent. Tilbage i 2009 dannede han et selskab ved navn Orbis Business Executives. Fra mindst 2010 og frem havde han arbejdet med FBI's Enhed for Eurasisk Organiseret Kriminalitet, med hjemsted i New York City. Samme år, som Orbis Business Executives blev lanceret – 2009 – blev et andet selskab lanceret i USA, ved navn Fusion GPS; samme år. Så tidligt som i 2010, iflg. retslige dokumenter, havde disse to såkaldte selskaber en fortrolighedsaftale. Så selv om den officielle historie er, at Fusion GPS hyrede Orbis Business Executives til at udføre efterforskning af politiske modstandere imod Donald Trump på vegne af Hillary Clinton, så er kendsgerningen den, at disse to selskaber har arbejdet sammen siden deres oprettelse i 2009; og deres

fortrolighedsaftale går tilbage til året efter, 2010. Denne fortrolighedsaftale bruges af Fusion GPS som en grund til ikke at overgive information til Senatets Retsudvalg, som har krævet det i forbindelse med dette dossier.

Så hvad har vi her? Vi har GCHQ, der kickstarter en efterforskning gennem international overvågning; vi har tidligere MI-6-agent Christopher Steele, der får information fra russere, som i dette tilfælde ikke er særlig pålideligt; og bruger dette som en køreplan til at lancere en efterforskning af USA's præsident efter, han var valgt. Det bør påpeges, at en af hovedpersonerne i FBI, der har været involveret i dette, er den tidligere, fungerende direktør for FBI. Han var fungerende direktør efter Comey gik, og han er nu erstattet af Christopher Wray. Men Andrew McCabe var i sin tidligere karriere chef for FBI's Enhed for Eurasisk Organiseret Kriminalitet i New York City. Senator Grassley har sendt en hel række spørgsmål til vicejustitsminister Rod Rosenstein om Andrew McCabe; for mistanken går ud på, at Andrew McCabe var direkte involveret som Christopher Steeles manager. Det bør ligeledes påpeges, at, på et vist tidspunkt, havde FBI i tankerne at betale Christopher Steele for at fortsætte sin såkaldte efterforskning. Det spørgsmål, som Grassley stiller, er, var McCabe involveret specifikt i denne situation? Man må her forstå, at Andrew McCabe aktuelt er under efterforskning, fordi han var involveret i en beslutning om, at hans kone, Jill McCabe, skulle stille op til delstats-senator for staten Virginia mod senator Dick Black. Dette blev arrangeret gennem guvernør McAuliffe, en nær tilhænger af Hillary Clinton; som på det tidspunkt blev efterforsket af FBI. McCabe menes også at have været involveret i efterforskningen af Hillary Clintons e-mails. Der er her tale om en total interessekonflikt på vegne af McCabe; som måske var hovedpersonen, der arbejdede hos FBI med Christopher Steele.

Dette er forbindelsesleddet til Det britiske Imperium, som er direkte involveret i operationen imod USA's præsident. Dens

formål er at ødelægge USA's præsidentskab, så præsident Trump ikke kan udvikle samarbejdsrelationer med Rusland og Kina i særdeleshed, i kampen mod terrorisme; og ikke kan arbejde på at bringe USA ind i et samarbejde med Rusland og Kina omkring perspektivet for Bælte & Vej, som ville være afgørende for at udvikle USA's økonomi ved hjælp af det amerikanske systems metoder.

Jeg tror, vi slutter her og hører, hvilke spørgsmål, I har.

Her følger resten af webcastet i engelsk udskrift:

ROSS: I think you really pulled together the British origin of the whole Russia story around Trump; and it's sort of shocking thing that this dossier of material that was compiled by Steele, who as you note is a "former" MI-6 agent. If it's dirt on Trump coming from Russians, apparently that's fine to launch an investigation about using the CIA and the FBI. But the mere suspicion that Donald Trump might have gotten dirt on Hillary from Russians by any means – regardless of a hack or just getting information – is considered to be proof of some nefarious act.

Let me ask you; you had discussed the difference in orientation between what the motivation would be behind a British outlook versus what America might do. Just as a reminder for our viewers, we're now four years into a process that was launched in September 2013 when President Xi Jinping of China, in a speech in Kazakhstan, announced the One Belt, One Road Initiative; which has now come to encompass dozens of countries around the world and hundreds of billions of dollars towards infrastructure and other cooperative investments. So there's really a new game

in town taking shape on the planet. Could you describe for us or help us understand how the British view this; or understand the difference in outlook between British geopolitics compared to what the United States could adopt as a national policy orientation?

WERTZ: Yes. May I have photo 1? Now, the British policy is a policy of geopolitics; and this is a longstanding policy. In 1919, Halford Mackinder wrote a paper entitled "The Geographical Pivot of History". What he wrote there in summary is as follows: Who rules East Europe commands the Heartland. Who rules the Heartland commands the world island. Who rules the world island commands the world. As you can see from this graphic, Russia is the pivot area; the heartland. Surrounding it is an area which is called the Inner Crescent; which today would be called the Arc of Crisis, as defined by another geopolitician, Bernard Lewis. Who was born in Britain, but later became an American citizen. That's the policy that we've been carrying out. Who rules East Europe? Think about the move eastward by NATO to the very borders of Russia. Think about the policy of regime change in the entire Arc of Crisis area indicated here as the Inner Crescent surrounding Russia. This is the policy that was also implemented under Zbigniew Brzezinski during the Carter administration. We see it today; it's continuing today with the regime change policies in Libya, in Egypt before it was reversed

by el-Sisi against Morsi. We see it in Iraq beginning in 2003;

we see it today in the attempt in Syria. Before that, we saw it

in Afghanistan, and that's still a crisis today. We see it in Ukraine today. This is the geopolitical policy of the British which led to World War II by the way, because this was the policy

of Hitler. The Mackinder policy was picked up Haushofer, who was

instrumental in defining Hitler's policy of marching East to Russia – the Soviet Union at that time. So this is the geopolitical policy which is operative today.

Contrast that now to the World Land-Bridge policy – photo 2, please. This is the policy proposed by Lyndon and Helga LaRouche. As you see, the world island is essentially Asia, Europe, and Africa. This policy is not limited to the so-called

world island; this is a policy for all of humanity, extending into the Western Hemisphere. The policy is one of economic development. As the Chinese say, a "win-win" strategy; peace based upon economic development. That is the central conception,

so as to realize the actual potential of humanity for further improvements in its standard of living, its quality of mentation,

and its ability not only to develop the planet Earth for man's benefit, but eventually to colonize outer space; which is man's

fundamental mission.

So, these are the two contrasting views; and what Americans and others throughout the world need to know is the British Empire is alive, and it is carrying out the same policy which it

has carried out at least over the last 100 years, which has led

previously to world wars, and threatens to lead to world wars

today. But there is an alternative, which is the World Land-Bridge, the One Belt, One Road policy; the Silk Road, which has been adopted by a vast majority of countries throughout the world.

ROSS: You talked about the British Empire and the geopolitical objectives of Halford Mackinder. This is sometime in the past; you had mentioned its link to Adolf Hitler's orientation towards attacking to the East. But today, I think that most people believe that there is no British Empire; or that the power of the British Empire has waned so dramatically from its peak that it's hardly a driving force in world affairs today. Why do you speak about the importance of the British Empire? How important is it today? What's its power? How does it exist?

WERTZ: Please show photos 4 and 3. Most people don't understand that the British Empire is really based upon the Venetian system. Venice was not big in terms of military forces, or geography; it's a city. Yet, the Venetian system, as a financial system, was an imperial system; and the British system from its inception is modeled upon that financial imperial system. The goals of the British Empire are really totally anti-human. You could compare it to the Greek mythological figure of Zeus, who did not want mankind to develop; did not want mankind to have science; did not want mankind to have technology. In opposition to that, you had Prometheus, who gave man fire; science; the means of developing the human mind so as to

further

the mission of humanity. The British policy is fundamentally a

policy of financial imperialism, particularly after World War II;

and it is also a policy based upon a perspective of destroying the notion of the sovereign nation-state; of reducing world population from the current levels of over 6 billion to a level

of 1 billion or less, as I said earlier.

I want to just indicate two of the leading figures in developing the British conception of empire. One is H.G. Wells,

who wrote a piece called {The Open Conspiracy} in the year 1928.

What he said in that is the following: "It lies within the power

of the Atlantic communities to impose a world state, a world directorate upon the world. The open conspiracy rests upon a disrespect for national sovereignty. Its main political idea, its political strategy is to weaken, deface, incorporate, or supersede existing governments. It considers all existing governments as entirely provisional in nature." At one point he

says, "There will be little need for a President." That's the policy of H.G. Wells. As you can see, this is the policy of so-called limited sovereignty; it's the policy of super-national

institutions. Like for instance, the European Union has become.

As you can see, the basic idea is to eliminate national sovereignty, create super-national institutions in which you'd have no need for a President. Of course that's the view that the

British take today. They would just as soon there not be a President who would assert the principle of national sovereignty

and develop the people through developing the economy of the nation, and working with other nations to have the same effect in

respect to the world population.

Bertrand Russell. Lyndon LaRouche at one point called Bertrand Russell the most evil man of the 20th Century. He's often known as an advocate of peace. Well, H.G. Wells made the

same kind of argument for world peace; that was the justification

for dictatorial methods. In the case of Bertrand Russell, after

World War II Bertrand Russell actually proposed – when he thought the United States had a monopoly on nuclear weapons – that the United States threaten to use nuclear weapons against the then Soviet Union. He was not able to act on that idea, because as it turned out, the Soviet Union developed nuclear weapons. But let me just read an interchange with Bertrand Russell on this subject. He was asked, “Is it true or untrue that in recent years you advocate that a preventive war might be

made against Communism, against Soviet Russia?” Russell: “It's

entirely true. And I don't repent of it now. It was not inconsistent with what I think now. There was a time just after

the last war when the Americans had a monopoly of nuclear weapons

and offered to internationalize nuclear weapons by the Baruch Proposal. I thought this was an extremely generous proposal on

their part. One which it would be very desirable that the world

should accept. Not that I advocated a nuclear war; but I did think that great pressure should be put upon Russia to accept the

Baruch Proposal, and I did think that if they continued to

refuse, it might be necessary actually to go to war. At that time, nuclear weapons existed only on one side, and therefore the

odds were, the Russians would have given way. I thought they would." Question: "Suppose they hadn't given way?" Russell: "I

thought and hoped that the Russians would give way. But of course, you can't threaten unless you're prepared to have your bluff called."

So, this is the policy of Bertrand Russell; to create a one world directorate as in the case of H.G. Wells, and to threaten

preemptive nuclear war against the then-Soviet Union in order to

enforce such a perspective. Now we are once again on the verge

of, in this case, thermonuclear war; and that is the policy of the British Empire. The British basically view war as one means

by which they can reduce world population.

ROSS: In going after British policy, this seems to be something that very clearly the U.S. has been opposed to since its inception. The American Revolution, the first of the complaints in the Declaration of Independence wasn't about taxation without representation; it was that the King had refused

his assent to laws that were necessary for the common good. I think the way that you posed things, in terms of Zeus and Prometheus,

Between having power by preventing others from developing versus

causing and fostering development is a very good way to look at

the way at the relationship between the British Empire and the U.S. over our history.

This must have shifted at some point given that there's so

many factions in the U.S. now who are adopting policies that sound very much like British policies – the “responsibility to protect” doctrine, which was announced by Prime Minister Tony Blair in Chicago a decade ago. This has become sort of an orthodoxy almost in Washington, D.C., where it’s considered perfectly natural to intervene in nations that aren’t posing any particular threat to the U.S., in order to prevent some internal calamity, used as an excuse to cause the chaos that we’ve seen in Libya, the mess that we’ve seen in Syria, etc. So can you tell us more about this shift? Has this always been a fight inside the United States, or when did the U.S. begin to adopt an almost British outlook on foreign affairs?

WERTZ: It’s important for people to maintain a perspective involving a long arc of history. People know in this country that the United States fought, before it became officially the United States and adopted a Constitution, fought a Revolution against the British Empire. In 1812, it was the British who burned down the White House. This has been an ongoing conflict between the British and the United States. And when I’m referring to the British, I’m not referring to the British people, that should be very clear; I’m referring to the British Monarchy, the British Empire as a system of government. Now, the British also supported the Confederacy in the Civil War. And Lincoln was assassinated at the end of that war by individuals who it is believed were actually funded by the British, specifically by one James Bulloch, the uncle of Theodore Roosevelt, who was based in Great Britain during the entire Civil

War, and was essentially the foreign agent of Confederacy based in Britain.

But the United States was able to proceed after the Civil War, and I think it became clear to the British that they were not going to be able to take over the United States by military means, as in the Revolution, the War of 1812, or the Civil War,

but rather they had to use other means; although those other means continued to involve assassination. One of the key breaking points in the whole process was the assassination of President McKinley in 1901, and of course the person who became

President at that point was Theodore Roosevelt. This is in the

period leading into World War I, and under McKinley, and prior to

his assassination, the United States had very close relations with Germany under Bismarck, with Russia, with Japan. And this

was reversed by Teddy Roosevelt, who established the so-called U.S.-British "special relationship." And undoubtedly his uncle

and the influence of his uncle on Teddy Roosevelt played a critical role in his perspective.

Now, Franklin Roosevelt had a completely different perspective. He traced his heritage back to Isaac Roosevelt, who

worked closely with Alexander Hamilton, and Roosevelt's entire policy was based on the American System of economy, the same kind

of American System of economy which President Trump has, in recent speeches in Kentucky, Detroit, and elsewhere, advocated,

including Glass-Steagall.

Now, during World War II, the British who had backed Hitler,

had backed Mussolini, had backed Franco, realized when Hitler turned westward into France and threatened Great Britain, that they needed the United States to defeat Hitler at that point. And what you have from that point on, is a situation where the British operated in the United States to help bring the United States into that war. But when Roosevelt died, what happened, is that the British took over, once again. Not fully, but you had a situation where the British began a process of trying to reverse what Roosevelt had done. And during World War II there was a famous meeting between Roosevelt and Churchill. Do you have photo 5? [Stalin, FDR, Churchill at Tehran 1943] There was a famous meeting between Roosevelt and Churchill [April 1941] reported by Roosevelt's son, Elliot Roosevelt, in which Franklin Roosevelt said, we're not fighting World War II in order to preserve the British Empire, but rather, after this war we're going to use American System methods of economic development to develop the entire world and to end colonialism altogether. When Roosevelt died, the British, through Churchill, through their intelligence agencies, and through Harry Truman, moved to begin the process of attempting to bring the United States into this British Empire orbit, and that has been the ongoing conflict that we've had over the last 70 years or more. And it's not resolved to this day and it has to be resolved by defeating the British Empire.

During World War II, the British set up intelligence operations in the United States, – can I have pictures, 6, 7, and 8. There was an individual by the name of Sir William S. Stephenson, you see him there, Canadian born. He set up

something called the British covert operations which operated under the cover of the British Security Coordination, which was located in Rockefeller Center. And they ran covert operations in the United States during this whole period, basically from 1939 through 1944, and he represented both MI6 and MI5; he worked directly with Allen Dulles who had an office in the same building, on the same floor as Stephenson. Dulles, of course, later became head of the CIA, until he was relieved of duty by John F. Kennedy. Stephenson also worked very closely with the FBI, with J. Edgar Hoover.

So, in a certain sense, this apparatus, from that period, consolidated after Roosevelt's death, and for instance, in 1946, there was something signed called the "U.K.-U.S.A. Agreement" and it was an agreement to have intelligence collaboration between the U.S. and the U.K. in respect to the Soviet Union and the East bloc countries. This later was transformed into the "Five Eyes," which was the United States, U.K., Australia, New Zealand, and Canada. So in a very real sense, the United States became a part of the British Empire intelligence apparatus. And what we see today with GCHQ/MI6, their work with Brennan at the CIA, with Comey and McCabe at the FBI, and Clapper [as DNI], is a continuation of that U.S.-U.K. Agreement. The surveillance was done under the codename "Echelon" and it's still being done under that name; even after the Soviet Union collapsed, it's directed against the former Soviet Union and East bloc countries. And that is what we see today, as I said. As Snowden, in

describing

this relationship said, the Five Eyes are a “supranational intelligence organization that doesn’t answer to the known laws

of its own countries.” So that’s the picture I can give you.

ROSS: This is a you might say chilling picture, a very scary picture. What is it that we ought to do? This is much bigger I think than people, even those who understand that a coup

is in process or that Russia-gate is a whole bunch of baloney, this is a lot deeper than what most people believe they’re up against. I think you put out a very good picture of what we’re

up against, what the mission is; could you lay out for our viewers what ought to be done: How do we fight against this? and

what do we create in its stead? What’s our objective here?

WERTZ: Lyndon LaRouche yesterday said that we have to “pour it on.” We have to really escalate the mobilization to get a breakthrough in respect to the VIPS memorandum which we discussed

at the very beginning. The whole edifice of the lie that the Russians interfered in the elections, that the Trump campaign colluded with the Russians, is about to fall. And we have to make sure that it falls. As you indicated in the beginning, the

VIPS memo was produced in July, it was sent to the President, it’s been sent to the Justice Department, it’s been widely circulated. We, in our movement, got out something like 100 copies of the VIPS memo in offices in Washington, D.C. two weeks

ago, concentrating on the Intelligence Committees of both the House and Senate, as well as the Judiciary Committee. We also got this out, this week, at the Old Executive Office Building in

Washington, D.C. and at the Justice Department.

And the story is beginning to break: You mentioned the article in {The Nation}. This is a very powerful article that just appeared, and what the author, Patrick Lawrence, says is the

following: "Under no circumstance can it be acceptable that the

relevant authorities the National Security Agency, the Justice Department (via the Federal Bureau of Investigation), and the Central Intelligence Agency leave these new findings without reply."

[<https://www.thenation.com/article/unverified-russiagate-allegations-promoted-by-an-irresponsible-congress-and-media-have-become-a-grave-threat-to-american-national-security/>]

Now, the company that the DNC hired, CrowdStrike, the one that claimed that they had evidence that the Russians had hacked

the DNC computers, they just said, "we continue to stand by our

report," arguing that by July 5th, all malware had been removed

from the DNC's computers. But as Patrick Lawrence points out, "But the presence or absence of malware by that time is entirely

immaterial, because the event of July 5 is proven to have been a

leak and not a hack."

The point here is, you have {The Nation} article, you have Newsmax, which gave coverage to this; Bloomberg had an article yesterday on the VIPS and their conclusions. What's required is

for the American people to take back their country and ensure that the Constitution survives, that the republic of the United

States survives. We have to mobilize to force a situation where,

instead of investigating Trump, what should be investigated is

the British role in all of this and the role of members of U.S. intelligence in participating in this attempt at a coup against the United States of America and against the President of the United States of America. John Brennan recently argued that if President Trump were to fire Mueller as Special Counsel, that members of the Executive should refuse to obey his orders: That's a call for a coup by the ex-CIA director. So as Lyndon LaRouche said at the beginning, we've got to cancel the British system, we've got to save our people. What's being run in this country is the equivalent of the British Opium War against China, from 1800s in the opioid and more widespread drug addiction that's destroying this country. We have to free the President, to be able to carry out the policies which he at least has indicated he has an intention to implement, to the benefit of this country and the benefit of the world. That's the issue that's before us right now. So what I would encourage every American citizen to do, is to contact the President: Tell him, that he has their support to move on this issue. It was not a hack, it was a leak. A lie has been used as a pretext for overthrowing the President of the United States, and it's being conducted by a foreign government, in collusion with traitors in the United States like Brennan and others. So those people should be investigated; and here you have a situation where a crime was allegedly committed at the DNC. The DNC hired its own private investigator; the private

investigator announced what the conclusion of its investigation was. The police were never invited to the scene. They never secured the crime scene, they never investigated the crime scene, the computers have never been seen by the FBI. This is completely preposterous!

And the entire country has been put in jeopardy as a result of something which is unheard of! Have you ever heard of a crime where the police were not allowed to secure the crime scene and investigate the crime? And the alleged victim of the crime, who's now carrying out a campaign against the President of the United States, is allowed to determine how the investigation is conducted and also what the conclusion of the investigation is.

So this is intolerable! And as Patrick Lawrence said, it cannot stand that there is not a reply. The forensic evidence is solid. It is presented by experts from the NSA itself, who know how this is done.

So we have to ensure that this lie collapses immediately, that the people involved in this coup against the President are investigated and imprisoned if found guilty. That is what's required. So contact the President, tell him that you support him, and go in public with this. Demand that the representatives of the VIPS be allowed to testify before the various committees of Congress, to get at the bottom of this crime which has been committed against our President and against our country. And if we do that, then we create the basis for collaboration between the United States, Russia, China, and

India, which, as Lyndon LaRouche said in his four powers concept, is the necessary means for dismantling the British Empire once and for all. What we need to do, is destroy Zeus and free Prometheus.

ROSS: Great. Our viewers have got an opportunity to join in on this. You've mentioned many of the ways that this can occur, and there's many things that supporters and activists are doing – holding rallies at their town hall, going to congressional meetings or on congressional teleconferences and bringing up the VIPS memo, bringing up the Russia-gate fraud. We're urging people to take pictures of their activities about this, take pictures of getting out the material about the Russia-gate fraud, and mark it “#Russia-gate fraud”; let everybody know and spread the word about this. We have a petition to the President, where we're asking Donald Trump not to try to hope that this Russia thing goes away, but to take it on directly, to “investigate this British subversion of the United States. And as you can see on the bottom of your screen, you can sign that petition [President Trump, Investigate British Subversion of the U.S.A.”] and spread it to others at the link, <http://lpac.co/yt17>. We'll have that link on the webpage for this week's webcast as well. [<https://larouchepac.com/20170811/larouchepac-friday-webcast-will-wertz>].

So spread the word. We've got to defeat this coup; it's absolutely urgent to free up the United States to have a functioning Presidency, so we can take on matters that are actually important to our future, like implementing Glass-Steagall, putting in place the economic proposals of LaRouche, the Four Laws, to make it possible to finance an economic recovery and to do so in conjunction with China, with

Russia, to put the world on a path towards development and progress. Help make that happen: Please contribute to the LaRouchePAC.

Will, I'd like to thank you for being on the show today, I think you really put together a very comprehensive picture on this, and we'll see everybody again, next week.

Sanktioner mod Rusland: Et kup mod USA's Forfatning – Tyskland må forsvare sine interesser! Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland må, ligesom alle andre berørte stater, sætte sig til modværgelse mod USA's fordring på amerikanske loves ekstraterritoriale gyldighed, hvilket strider mod Folkeretten. Det rette forum for dette ville være FN's Generalforsamling, som begynder i september, og som er den indlysende forsamling til at vinde gehør for Folkerettens gyldighed.

Men det allervigtigste er imidlertid at etablere en fuldstændig ny og højere politisk platform for relationer mellem nationer. Den nuværende kurs for sanktioner, modsanktioner, handelskrig, optrapning af geopolitiske provokationer, stedfortræderkrige – hvor skal det ende? I en stor atomkrig?

Hvis vi tyskere har lært noget som helst af de to verdenskrige i det 20. århundrede, så bør vi nu energisk gribe initiativet og ikke alene sætte en ny ruslandspolitik på dagsordenen, men

også tage imod Kinas tilbud om et win-win-samarbejde omkring byggeriet af den Nye Silkevej og sammen med Rusland, Kina og andre nationer genopbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, der er blevet ødelagt af Blairs, Bush' og Obamas krige, og ligeledes udvikle Afrika.

Download (PDF, Unknown)

Det er et internationalt anliggende at stoppe kuppet imod Trump. LaRouche PAC Internationale Webcast, 4. august, 2017

***Zepp-LaRouche:** Jeg mener, at dette ikke blot er en vedtagelse i Senatet, eller i Kongressen; men dette handler om præsidenten i amerikansk historie lige fra USA's grundlæggelse. For det, som denne vedtagelse gør, er, at den fuldstændig omstøder den Amerikanske Forfatning, der giver præsidenten beføjelserne til at bestemme udenrigspolitik. I henhold til den aktuelle situation, efter at Kongressen (Repræsentanternes Hus) og Senatet med dette overvældende flertal vedtog at indføre sanktioner, så, hvis præsident Trump ønskede at omstøde dette, skulle han sende et brev til Kongressen; og Kongressen er forpligtet til at svare inden 30 dage for enten at godkende eller afvise det. Det betyder, at Kongressen kaprer beføjelsen til at bestemme politikken fra*

præsidenten. Jeg tror, det amerikanske folk hellere må se at vågne op til den kendsgerning, at det, der her bliver fjernet, er den Amerikanske Forfatning.

Download (PDF, Unknown)

Jason Ross: Godaften. Det er fredag, 4. august, 2017. Jeg er aftenens vært, og vi er meget glade for at have med os i studiet som vores særlige gæst, Helga Zepp-LaRouche via video fra Tyskland. Godaften, Helga.

Helga Zepp-LaRouche: Godaften, hvordan går det?

Ross: Fint! Som en lille indledning til aftenens show, før vi hører fra Helga, så så vi i denne uge, at Donald Trump underskrev loven om sanktioner, der blev vedtaget af Huset og Senatet – HR 3364 – der indfører sanktioner mod Iran, Nordkorea og Rusland. En del af loven hævder som selvfølgelig, at Rusland blandede sig i det amerikanske valg; en del af loven siger, at USA aldrig vil anerkende Krim som en del af Rusland; og loven binder præsidentens hænder på mange måder mht. sanktioner mod Rusland og mange diplomatiske prioriteringer, diplomatiske krav, der er vedtaget af Huset og Senatet snarere end gennem den udøvende gren (præsidenten). Donald Trump underskrev i denne uge loven og udstedte en erklæring i forbindelse med underskrivelsen, mht. de dele af loven, han finder forfatningsstridige. I går tweetede Trump, at »Vores relation med Rusland er på det laveste og farligste punkt nogensinde. Et meget farligt lavpunkt. Det kan I takke Kongressen for«, siger han.

Rusland responderede ved at kræve udvisning af et vist antal amerikanske diplomater ned til samme niveau som russiske diplomater i USA; noget lignende det, præsident Obama gjorde med russiske diplomater og russisk diplomatejendom, osv. Det betyder overordnet set, at det virkelig øger presset på de amerikansk-russiske relationer og gør det meget vanskeligt for Trump at gennemføre ét af sine kampagneløfter, som var en

potentiell opnåelse af detente med Rusland. Med hans berømte ord, »Det er ikke dårligt at komme godt ud af det med Rusland; det er en god ting.«

Jeg vil gerne have Helga på nu for at tale om vores syn på dette. Jeg ved, din mand, Lyndon LaRouche, har sagt, at, hvis dette kup mod Trump lykkes, så vil det virkelig lægge truslen om atomkrig op på bordet. Hvad er din mening om situationen?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette ikke blot er en vedtagelse i Senatet, eller i Kongressen; men dette handler om præsidenten i amerikansk historie lige fra USA's grundlæggelse. For det, som denne vedtagelse gør, er, at den fuldstændig omstøder den Amerikanske Forfatning, der giver præsidenten beføjelserne til at bestemme udenrigspolitik. I henhold til den aktuelle situation, efter at Kongressen (Repræsentanternes Hus) og Senatet med dette overvældende flertal vedtog at indføre sanktioner, så, hvis præsident Trump ønskede at omstøde dette, skulle han sende et brev til Kongressen; og Kongressen er forpligtet til at svare inden 30 dage for enten at godkende eller afvise det. Det betyder, at Kongressen kaprer beføjelsen til at bestemme politikken fra præsidenten. Jeg tror, det amerikanske folk hellere må se at vågne op til den kendsgerning, at det, der her bliver fjernet, er den Amerikanske Forfatning. Jeg vil tro, at alle amerikanske patrioter, der elsker Amerika – og jeg ved, at det amerikanske folk generelt er meget patriotisk – de må forstå dette moment. For, dette kan ikke være tilfældet, og forblive ignoreret. Dette har så mange implikationer.

Min mand, Lyndon LaRouche, sagde, at, hvis dette består, er vi tilbage til en umiddelbart overhængende konfrontation med Rusland – og også Kina – som vi var under Obama-administrationen og de neokonservatives kontrol; som har kontrolleret USA's politik under to embedsperioder under George W. Bush, og to perioder under Obama. Det var disse neokonservative, der var fuldstændig oprørt over, at en systemisk 'outsider', eller en person, der ikke tilhørte

systemet – som Donald Trump – vandt valget. Jeg husker klart, at, den 21. januar, havde den britiske avis *The Spectator* allerede en overskrift, der lød, at det blot var et spørgsmål om tid, før man ville få Trump ud af embedet gennem impeachment (rigsretssag), gennem et kup, eller gennem politisk mord! Processen frem mod impeachment er helt i gang, som I ved. Det er netop blevet offentliggjort, at Robert Mueller, den særlige rådgiver, allerede har en 'grand jury' (juridisk enhed, der kan undersøge og afgøre, om der er belæg for at anlægge en strafferetssag, -red.), der angiveligt skulle være hemmelig; men der har igen været et læk til *The Guardian* og andre medier. Så formålet med dette er tydeligvis at fremme en eller anden historie, der viser bånd fra Trump eller hans team til Rusland.

Lad mig understrege dette helt klart. Sandheden om dette her skal ud. Det er rent historisk af den allerstørste betydning, at VIPS-organisationen – *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* – tidligere højtplacerede efterretningsfolk fra diverse amerikanske efterretningsorganisationer, for omkring en uge siden sendte et memorandum til præsident Trump; hvori de fastslog, baseret på deres indiskutable ekspertise og kriminaltekniske beviser, at der ikke fandt nogen russisk hacking sted. I stedet var der tale om et insider-læk; der var nogen, der simpelt hen downloadede data fra DNC-computerne, og som dernæst maskerede det hele, som om det var blevet udført af russerne. At efterforske dette og diskutere disse resultater fra VIPS-memoet, er den vigtigste måde, hvorpå dette kup kan køres af sporet. Heldigvis har ét af de kongresmedlemmer, der var modig nok til at stemme imod denne uhyrlighed – Dana Rohrabacher – allerede kommenteret VIPS-memoet. Jeg mener, at vi må mobilisere den amerikanske befolkning til at kræve, at Kongressen indbyder VIPS-repræsentanterne til at aflægge forklaring, til at fremlægge deres beviser, og ligeledes bestræbelserne fra sådanne personer som kongresmedlem Nunes, der efterforsker, hvem det var, der afslørede dette, hvem, der lakkede. Og ligeledes

senator Grassleys bestræbelser for at gøre det samme; det må støttes. Derudover mener jeg generelt, at denne Kongres fuldstændig har bragt sig selv i miskredit. Kongressens anerkendelses-rate er lige nu, iflg. de seneste opinionsmålinger, kun 10 %; det er ligeledes et historisk lavpunkt, mener jeg.

Men jeg mener, det nu afhænger af det amerikanske folk; og man bør finde alle mulige organisationer og institutioner, der repræsenterer folket, og som støtter præsident Trump. Retfærdigheden må ske fyldest; de, der lakkede, må gøres til genstand for efterforskning; og sandheden må genoprettes. Dette er af den største, strategiske betydning. Dette er ikke blot en intern, amerikansk affære; jeg mener, at russernes karakteristik, at dette er en intern kamp, ikke er korrekt. Jeg mener, at dette er noget langt mere dystert. Den tidligere våbeninspektør i Irak, Scott Ritter, som var våbeninspektør under Irakkrigen, kom med en dybtgående karakteristik. Han sagde, den kendsgerning, at der var denne totale enstemmighed i de amerikanske medier, FBI, andre amerikanske efterretningstjenester og næsten enstemmighed i begge Kongreshuse; hvordan får man en sådan fuldstændig – i Tyskland ville man sige »Gleichschaltung«, ensretning – hvordan får man et sådant enstemmigt kor? Scott Ritter peger på spørgsmålet om, at dette peger på en langt mere generel sammensværgelse, der finder sted i det amerikanske samfund. Jeg ved, at folk normalt bliver meget enerverede, når man nævner ordet »sammensværgelse«, men jeg mener ikke, der findes andre ord, der kan karakterisere det, der foregår. Man har det, folk nu om dage kalder »deep state«, og som forsøger at omstøde valget af en amerikansk præsident; og så har man briternes rolle i alt dette her. Jeg mener, at der er en indsats fra Det britiske Imperiums side, efter en genetablering af kontrollen over amerikanske institutioner, for at gå tilbage til det, vi engang havde med de neokonservative i 1992 – Wolfowitz-doktrinen; og som var ideen om, at USA aldrig skulle give noget andet land eller nogen anden gruppe af lande lov til at

overgå USA's militærpolitiske eller militære magt. Det var et kup, udført af de neokonservative efter Sovjetunionens kollaps, og de gik frem for at forsøge at etablere en unipolær verden. Jeg mener, at dette præcist kommer til udtryk i det, Kongressen gjorde med disse sanktioner, og det betyder gennem implikation, at gå tilbage til konfrontationen med Rusland, og selvfølgelig en genoptagelse af spændingen i relationerne med Kina.

Dette er en krigssti. Dette har utrolige implikationer. Jeg vil blot nævne et par stykker af dem. For det første, så reagerede premierminister Medvedev meget skarpere end præsident Putin. Han sagde, at dette afslutter håbet om en forbedring mellem USA og Rusland. Så var der diverse kommentarer i kinesiske publikationer, der tilbød at hjælpe Rusland mod virkningerne af sanktionerne; og som ligeledes sagde, at dette blot vil betyde en meget tættere forhold mellem Rusland og Kina, og sammen har vi en afskrækkelse imod USA. Det var ikke det, kineserne ønskede; de har tilbudt USA at samarbejde omkring Bælte & Vej Initiativet; men det er, hvad det fører til.

Lad mig blot påpege to yderligere sidevirkninger af dette. Det er relationen med Europa, for sanktionerne har som deres primære mål leveringen af russisk naturgas og ideen om at bygge endnu en gasledning – Northstream II; som Tyskland har brug for, fordi olieforsyningerne fra Mellemøsten er meget lunefulde pga. den ustabile situation dér. Oliereserverne i Nordsøen er ved at være udtømt. Sanktionerne ville selvfølgelig, fordi USA fremfører, at de har ekstraterritorial bemyndigelse, ramme alle de firmaer, der producerer materialer og byggetjenester til projekter med russerne. Dette er fuldstændig umuligt. Det ville f.eks. også ramme europæiske investorer i USA, hvis de gør forretninger med Rusland; de kunne blive eksproprieret i USA, eller deres kapital indefrosset, og sådanne ting. Dette skaber ødelæggelse. Den Europæiske Union og den tyske regering har allerede sagt, at

de vil overveje modforholdsregler; at dette kunne føre til en handelskrig. Forbløffende nok har en talsmand for en førende tænketank, der står den tyske regering nær, netop sagt, at dette vil give bagslag, for, hvorfor skulle lande, der rammes af sanktionerne, være med til at gennemføre dem? Så han forudsiger, at der kommer en boomerang-effekt for amerikanerne; men det er selvfølgelig en effekt, der er meget farlig. Forskellige tyske industrisammenslutninger er ligeledes kommet frem og har sagt, at dette er fuldstændig uacceptabelt.

På et mere fundamentalt plan bringer dette hele spørgsmålet om international lov (folkeretten) frem. Hvorfor tror USA, at deres amerikanske lov kan træde i kraft i hele verden? Dette er en krænkelse af international lov, og dette er derfor en krise uden fortilfælde. Den har, som jeg sagde, implikationer for den Amerikanske Forfatning, for international lov, for relationerne med Rusland og Kina; den kan, for første gang, bryde alliancen med Europa. Så jeg tror, folk virkelig forstår, at dette må omstødes.

Ross: Fantastisk! Dette sætter virkelig scenen. Kan jeg bede dig om at forklare et bestemt punkt? Du kom med ideen om, at folk har en »deep state« (omtr. 'staten i staten', -red.), der kører USA. Hvor det altså ikke kun drejer sig om denne enkelte lov, men, at der igennem længere tid har været en voksende magt fra visse agents side internt i USA. Lad mig stille dig et spørgsmål om måder, hvorpå folk fortolker disse ting. En måde er, at der simpelt hen er en koldkrigsmentalitet, der ikke er blevet overvundet; folk lever i fortiden og ser stadig Rusland som en trussel, hvor de i tankerne sammenligner Rusland med Sovjetunionen. En anden måde er ideen om »deep state«; at efterretningstjenesterne har udviklet et slags begær efter magt for sig selv. Tag f.eks. eksemplet med J. Edgar Hoover; og at disse tjenester ønsker at køre USA af en særlig grund. Du rejste et spørgsmål, som de fleste kommentatorer ikke rejser, og som er briterne; eller, at der

er noget uden for amerikansk indenrigspolitik, der udformer denne opposition til samarbejde med Rusland. Og, med dine mange rejser til Kina og med dit arbejde med Verdenslandbroen – Bælte & Vej Initiativet – har du en meget dyb forståelse af et andet paradigme, der i stigende grad slår rod i verden.

Kunne du sige mere til vore lyttere om, hvad du ser som manglerne i ideen om »deep state« eller den Kolde Krig? Med andre ord, hvad er det, der virkelig promoverer denne opposition til samarbejde med Rusland? Hvad kan vi gøre ved det?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, det er en reminiscens af geopolitik, og geopolitik er den idé, at man har en gruppe nationer eller en nation, der har en fundamental interesse imod en anden nation eller en anden gruppe nationer; og, om nødvendigt, så kan man kæmpe for dette i krige. Det var denne tankegang, der førte til to verdenskrige i det 20. århundrede, og det er indlysende, at, hvis vi ikke overvinder dette i atomvåbenalderen, så taler vi om faren for den menneskelige arts udslettelse, hvis det kommer til krig. Vi er meget nærmere ved dette, end de fleste mennesker bryder sig om at tænke på. Da Sovjetunionen gik i opløsning mellem 1989 og 1991, opstod der muligheden for at få en varig fredsorden. Kommunismen var blevet besejret, og vi foreslog på dette tidspunkt den Eurasiske Landbro; allerede dengang kaldte vi det, den Nye Silkevej. Det var ideen om at etablere et nyt paradigme med samarbejde i alle deltagende landes interesse. Det ville have været en politik, der i høj grad ville have ændret historiens kurs, men, på det tidspunkt havde man Margaret Thatcher, man havde Bush senior, man havde Mitterand; og de besluttede, at, for at forhindre Rusland i nogensinde igen at rejse sig, fra at reducere Sovjetunionen, der var en supermagt, og til at blive et Rusland, der blot skulle være et tredjeverdensland, der producerede råmaterialer. De besluttede, at, i stedet for at få en fredsorden, så lad os satse på den gamle, angloamerikanske politik med at styre

verden som et imperium; og lad os gennemtvinge en unipolær verden. Det var politikken i 1990'erne og begyndelsen af 2000'erne; dette var ideen om regimeskifte, dette var ideen om 'farvede revolutioner'. Dette har ligget til grund for krigene, der byggede på løgne, i Afghanistan, Irak, mordet på Gaddafi; disse politikker har ødelagt Mellemøsten. De har været årsag til flygtningekrisen; de har næsten udløst et sammenbrud af den Europæiske Union, for der er ikke tale om nogen Union, som det blev klart under flygtningekrisens forløb.

Denne politik står nu for at eksplodere. Alan Greenspan, af alle personer – den person, der igen og igen advarede mod overstrømmende irrationalitet – er netop trådt frem og har sagt, at der er en ny nedsmeltning af en gældsboble på vej, og at dette vil udløse et krak på aktiemarkedet. Dette imperium er i færd med at kollapse, og jeg mener, det er grunden til, der hersker en sådan desperation for at forhindre Kinas fremvækst; selv om Kina har tilbudt en totalt anden model, der ikke bygger på geopolitik, men derimod bygger på »win-win«-samarbejde; og hvori alle nationer, der samarbejder i Bælte & Vej Initiativet, ville få gavn af det.

Jeg mener, at det, som virkelig står på spil her, er: Går vi tilbage til Det britiske Imperium? Og folk, der kender amerikansk historie, ved meget vel, at Det britiske Imperium aldrig har opgivet ideen om at generobre USA. Kong George III mistede forstanden på tidspunktet for den Amerikanske Revolution, og de forsøgte at vinde Amerika tilbage; først i Krigen i 1812, og dernæst i Borgerkrigen, hvor Det britiske Imperium var allieret med Konføderationen (Sydstats-udbryderstaterne). De finansierede Konføderationen gennem Østkystbankerne. Efter dette indså de, at dette ikke kunne gøres militært, så dernæst forsøgte briterne at underminere det amerikanske *establishment* og overbevise dem om at styre verden som et imperium, der byggede på den angloamerikanske, særlige relation.

Ser man på hele operationen imod Trump, som i realiteten begyndte længe før Trump vandt valget; det var britisk efterretning, der initierede dossiererne, som fabrikerede efterretninger. Men, de blev så selvfølgelig hjulpet af amerikanske efterretningstjenester, hvor strukturen fra Obama-perioden stadig eksisterede. Så man har virkelig – »deep state« er for kort en formulering, for det inkluderer ikke den kendsgerning, at dette er et britisk kup. Det aftalte spil er ikke med Rusland; det aftalte spil er med Det britiske Imperium. Amerikanere må forstå, at hele deres revolution står på spil; Forfatningen – der stadig, med hensyn til forfatninger, er et af de mest fantastiske dokumenter i verden – den er totalt i fare. Det er allerede blevet overtaget, og dét må det amerikanske folk omstøde.

Ross: Stærke ord. Mange tak. Jeg tror, vores mission står temmelig klart på dette tidspunkt. Vi ser nogle muligheder for, hvad der kan ske, hvis vi skaffer os af med denne mentalitet om global konflikt. Blot et enkelt eksempel ville være, at præsident Trump stoppede Obama-programmet for at bevæbne de såkaldte syriske »oprørsgrupper«. Alene en sådan handling ville være en ændring af den retning, vi har gået i det seneste halvandet årti med de krige for regimeskifte, vi har haft. At sige, det gør vi ikke mere. Vi siger, OK, der kunne blive ting, som hvis vi opgiver dette fremstød for konflikt.

Jeg vil gerne afslutte vores show med nogle ideer til, hvad folk kan gøre, og nogle rapporter om, hvad folk har gjort. Én ting er dette VIPS-memo, som vi har diskuteret og dækket meget på vores webside. Der har været meget aktivitet i landet; vi kan vise jer nogle billeder herfra om et øjeblik, af den form for aktiviteter, vi har været engageret i – stævner på gaden her i New York City. Her er ét til. Det er meget vigtigt, at denne historie kommer ud, for det er absolut eksplosivt; og det virker, det kommer ud. Det er et spørgsmål, som, som vi nævnte, kongresmedlem Rohrbacher har rejst; dette er noget,

som bliver rejst af mange af de nye, alternative kilder. Oliver Stone har for nylig igen rejst spørgsmålet, og folk i hele landet rejser det på steder som under møder, der afholdes af kongresmedlemmer. For eksempel havde Ted Lew for nylig et borgermøde i sit valgdistrikt, og han blev af en LaRouche PAC-aktivist spurgt, »Hej, hvis DNC-computerne blev hacket, hvorfor har FBI så aldrig efterforsket dem?« Bare pil denne historie fra hinanden. Der er kommet breve i et pænt antal til avisredaktioner, og som bliver publiceret i aviser i hele landet. Der har været folk, der har indsat annoncer i de lokale aviser, og som siger, at I skal kende til denne historie om, at den russiske hacking var et inside job. Læs VIPS-memoet; gå ind på LaRouche PAC websiden.

Vi har en tilhænger, der har holdt gårdudsalg for at rejse midler til LaRouche PAC. Vi har folk, der afholder stævner i deres hjemby. Et eksempel fra Connecticut, hvor en LaRouche-tilhænger sagde, »Jeg laver et stævne foran mit rådhus«. Det gjorde han, og vi havde et succesfuldt stævne dér, som blev dækket af lokalaviserne og det hele. Byråd, radiointerviews. Der foregår en masse aktivitet. Vi var f.eks. uden for Chuck Schumers kontor i New York; vi spurgte folk, hvor de syntes, vi skulle 'smide' (chuck) Schumer hen, hvilket ville være en vidunderlig idé. Der er rigtig meget at gøre. Ordet om dette må absolut spredes i sammenhæng med, hvad alternativet kunne blive.

Jeg vil gerne takke Helga Zepp-LaRouche for at være med os her i dag. Jeg vil gerne spørge dig, om du har yderligere kommentarer som afslutning af showet?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette er et af de historiske øjeblikke, hvor det er det enkelte individ, der tæller. Jeg ved, mange mennesker er blevet deprimeret, fordi de ikke tror, man kan gøre noget alligevel; men jeg mener, at vi er lige så tæt på Tredje Verdenskrig lige nu, som vi er på et fuldstændig nyt paradigme. Forestil jer blot en fremtid, hvor Amerika igen vil være venner med andre lande. De fleste folk kan godt lide

amerikanere; de kan ikke lide det aktuelle kup, og de kan ikke lide de britiske politikker, der er kommet fra den amerikanske regering i de seneste 16 år. Men, det amerikanske folk har givet udtryk for noget meget vigtigt med valget af præsident Trump. Hvis det amerikanske folk omgående ville gribe muligheden for at støtte denne præsident – Trump har indledt en forbedring af relationen med Xi Jinping; han har fundet et godt samtaleniveau med Putin på G20 i Hamborg. Kina har tilbudt at hjælpe med ved genopbygningen af USA's infrastruktur og indbudt USA til at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet i hele verden. Hvorfor kan USA, Rusland og Kina, som de tre, mest betydningsfulde nationer, ikke arbejde sammen? Hvis dette kan opnås, kan I så forestille jer, at vi kan få en tryk fred i verden? At vi kan arbejde sammen om at fjerne fattigdom, ikke alene i USA, men overalt? Jeg mener, at dette er de spørgsmål, vi bør tale om, og jeg er enormt overbevist om, at der er noget meget godt i det amerikanske folk, der vil sejre.

Ross: Vidunderligt! Godt. Mange tak. Tak til alle for at være med os i dag. Vi beder om, at I bliver medlem af LaRouche PAC; at I følger denne YouTube-kanal og sørger for at modtage besked om alle vore videoer, alt det, vi udgiver. Og det materiale, vi har diskuteret – VIPS-memoet fra *Veteran Intelligence Professionals for Sanity*, og videoerne, vi har fremstillet om spørgsmålet – kan ses på din YouTube-kanal. I finder mere i videobeskrivelsen, og vi har her et link til en af disse videoer til jer.
(dansk: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=20816>)

Tak for at se med; lad os se at komme i gang!

Ny bankkrise inden årets udgang? Bankkunder og pensionister bliver ofret for spekulationssvindl! Af Helga Zepp-LaRouche

Vælgerne gør klogt i at anskueliggøre den brutalitet, med hvilken pensionerne i det amerikanske midtvesten bliver halveret, og de italienske bankkunder bliver eksproprieret. Hvis det kommer til et stort krak – og der bliver flere og flere tegn på dette – bliver befolkningens livsopsparinger, såvel som dens levebrød, skruppelløst ofret.

Der findes kun ét middel mod dette: Det transatlantiske finanssystem må, i hvert eneste land, fuldstændig reorganiseres gennem en Glass/Steagall-bankopdeling, før det kommer til et kollaps. De tyske vælgere, der skal beslutte sig den 24. september, bør nøje tænke over, at BüSo (Bürgerrechtsbewegung Solidarität; Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet, det tyske, politiske parti, som Helga Zepp-LaRouche er formand for, -red.) er det eneste parti, der overhovedet advarer om denne krise og har en løsning på denne krise parat.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouches Appel til den amerikanske befolkning: Hjælp jeres præsident Trump med at opfylde sine valgløfter og genindføre Glass-Steagall

21. juli, 2017 – Der er nye udviklinger i verden, som de fleste amerikanere virkelig ikke har den fjerneste anelse om, fordi de gængse medier ikke rapporterer om det. Det er, at der meget hurtigt er ved at vokse en ny geometri frem i verden, som præsident Trump relaterer positivt til. For næsten fire år siden indledte Kinas præsident Xi Jinping en politik, som han kaldte den Nye Silkevej. Det, som det rent faktisk er, er – i traditionen efter den asiatiske Silkevej – at opbygge infrastrukturen i planetens indlandsområder i Asien, i Eurasien, i Afrika, i Latinamerika. Denne politik har forandret verden til det bedre. Det er blevet en særdeles attraktiv model, fordi den tilbyder den form for udvikling, der ikke var der før. Derfor er folk i Latinamerika og Afrika meget glade, for de ser for første gang håb og muligheden for at overvinde fattigdom for altid.

Præsident Trump har etableret en meget god relation med præsident Xi Jinping. Lige siden mødet på Mar-a-Lago i Florida i april, er de to kommet virkelig godt ud af det med hinanden. Der er en meget god kemi mellem dem, og dette møde fungerer virkelig godt. Som et resultat sendte præsident Trump en repræsentation på meget højt niveau til Bælte & Vej Forum, som var et topmøde om dette nye initiativ, og som omfattede 110

nationer. USA blev repræsenteret af Matt Pottinger. I mellemtiden har de indgået mange positive aftaler – investeringsaftaler – især om eksport og import mellem USA og Kina.

Mødet mellem præsident Trump og præsident Putin fra Rusland i forbindelse med G20-topmødet i Hamborg var ligeledes meget positivt. På trods af forsøgene på at forhindre denne form for samarbejde, så indgik de en aftale om en våbenstilstand i Syrien og bragte håb om en afslutning på denne forfærdelige krig i dette land; og de-konfliktionen mellem de to militærstyrker fungerer.

På en anden front, nemlig Nordkorea, har den nye præsident Moon for Sydkorea ligeledes tilbudt direkte samarbejde mellem de to landes militær og diskussioner med Nordkorea. Dette støttes af Kina. Så med præsident Trumps nye, strategiske politik og forbedringen i relationerne mellem USA og Kina, og mellem USA og Rusland, befinder vi os potentielt i en helt ny geometri. Hvis præsidenterne for de tre mest magtfulde lande på denne planet – USA, Kina og Rusland – kan arbejde sammen om at løse problemerne i brændpunkterne, men også mere generelt etablere fuldstændig nye relationer og gå tilbage til en ny detente og afslutning af den Kolde Krig; så er dette så vigtigt for verdensfred og hele menneskehedens levebrød.

Der er dog et stort problem, en Akilleshæl. Det er, at, pga. den enorme kampagne imod Trump, Russia-gate, hele dæmoniseringen af Trump, har det endnu ikke været muligt for ham at opfylde sine valgløfter mht. økonomien. Og USA's økonomi er virkelig i færd med at kollapse; tallene er absolut afslørende. Der er bankerotter, og vi står på randen af at få endnu et kollaps som i 2008; men denne gang langt, langt større, for alle tallene er langt værre. Infrastrukturen kollapser. I New York har man i øjeblikket »Helvedessommeren«, med brand i tog og folk i panik; dette er simpelt hen en fuldstændig uholdbar situation. Det er derfor ekstremt presserende nødvendigt, at præsident Trump bliver støttet i

opfyldelsen af sine valgløfter om at investere *mindst* \$1 billion i den amerikanske infrastruktur. Han har modtaget tilbud fra Kina, der tilbyder at investere \$60 milliard i amerikanske statsobligationer, som Kina ejer, i infrastruktur i USA. Der er andre tilbud om sådanne investeringer.

Problemet er, at der netop nu foregår en stor kamp. Demokraterne, der står bag Russia-gate, vil ikke tage ansvaret for årsagerne til, at de tabte valget; men det var politikken med globalisering, der gjorde de rige rigere og flertallet af befolkningen fattigere, og så selvfølgelig disse interventionskrige, der skaber ødelæggelse over hele planeten. Og Demokraterne vil ikke tage ansvaret for dette, og de vil ikke slippe Russia-gate. Men også de neokonservative i det Republikanske Parti forsøger at forhindre Trump i at forbedre relationerne med Rusland og med Kina; og i særdeleshed i at gennemføre nye love for Wall Street.

Men, dette er den afgørende ting. Trump må opfylde sit valgløfte om at gennemføre Glass-Steagall og gå tilbage til det Amerikanske Økonomiske System, som han har nævnt i flere taler; at han ønsker at gå tilbage til Alexander Hamiltons, Henry Clays, Abraham Lincolns og Henry C. Careys politik og gennemføre Glass-Steagall. Men han kan ikke gøre det alene. Han er involveret i så mange kampe, at han har brug for jer. Jeg appellerer til jer; støt jeres præsident på dette tidspunkt i hans kamp. Vi befinder os på en enorm, historisk korsvej; vi kan rent faktisk bevæge verden ind i sikkerhed og forsøge at overvinde faren for termonuklear krig og civilisationens udslettelse, for altid. Jeg sagde for flere måneder siden, at, hvis præsident Trump lykkes med at forbedre relationerne med Rusland og Kina, kan han blive én af de største præsidenter i amerikansk historie. Det er fortsat min absolutte overbevisning; men han kan ikke gøre det alene.

Tillad mig derfor, fra udlandet, at appellere til jer som amerikanske patrioter. Hjælp præsident Trump med aktivt at opfylde sine løfter.

Hvad New York City kan lære af Afrika.

LPAC kortvideo

New York City er nu officielt gået ind i »Helvedessommeren«, skabt af reparationsarbejde, der for længst burde have været udført, omkring Penn Station. Dette arbejde vil reducere pendlernes adgang til dette afgørende omdrejningspunkt med 20 % af den halve million, daglige pendlere. For et par uger siden efterlod en togafsporing af et A-tog i New York dusinvis af sårede og forstyrrede hundrede tusinder af togrejser. Om to år vil den planlagte nedlægning af L-toget forstyrre 200.000 daglige togrejser i halvandet år. I dag er der 2,5 gange så mange forsinkelser i New Yorks undergrundsbane som for blot 5 år siden. Det er tydeligt, at transport i Amerikas førende by er på randen af sammenbrud. Og dette bør ikke komme som nogen overraskelse for dem, der har fulgt manglen på infrastrukturinvestering i løbet af de seneste årtier. Og slet ikke for Lyndon LaRouche, der kæmpede imod 1970'ernes ødelæggelse og under-investering i New York City, og Big Mac Kommunale Bistandsselskabs finansielle diktatur, der overtog det.

Mange af de umiddelbart nødvendige udbedringer er fuldstændigt åbenlyse for enhver, der kender til situationen. Erstat de 100 år gamle tunneller, der krydser Hudson- og East-floderne; opgrader koblingssystemet, som stammer tilbage fra Franklin Roosevelts præsidentskab, og forøg vedligeholdelse og reparationer, eftersyn af spor og udstyr; men det, der virkelig kræves, er et langsigtet perspektiv for det næste niveau af infrastruktur, det langsigtede perspektiv, hvis fravær forårsagede den krise, vi nu befinder os i. En krise,

hvor New York City blot er et førende eksempel i USA. Uden at kæmpe for at vinde en forpligtelse over for et sådant langsigtet perspektiv for en ny platform, vil alle kortsigtede udbedringer, selv om de er nødvendige, blot være at 'sparke dåsen hen ad gaden'.

For at gøre dette langsigtede perspektiv klart, lad os se på, hvad vi kan lære af Afrika og Kina.

Med et par af de lidt mere udviklede nationer, såsom Egypten og Sydafrika, som undtagelse, befinder afrikansk infrastruktur sig på et ynkeligt underudviklet niveau. Overvej engang disse tal:

Den totale transport af fragt via jernbane er i Afrika mindre end 10 % af det, den er i USA, Kina eller Europa.

Energiforbrug pr. person i Afrika: Kun 10 % af USA's, kun en tredjedel af Kinas. Det bliver tydeligere, når vi fokuserer på den højere form for energi, repræsenteret af elektricitet: Forbruget pr. person i Afrika er kun 6 % af det, det er i USA, og kun en fjerdedel af Kinas forbrug. Ja, faktisk har under halvdelen af afrikanere adgang til elektricitet overhovedet. Et typisk, amerikansk køleskab bruger mere end det dobbelte af det gennemsnitlige elektricitetsforbrug hos borgere i Nigeria eller Kenya.

Med en sådan utilstrækkelig infrastrukturplatform er udbredt økonomisk fremskridt simpelt hen umuligt. Og alligevel siger visse mennesker – og med 'visse mennesker' mener jeg Afrikas tidligere koloniherrer, med briterne i spidsen – at udvikling i Afrika bør ske ved hjælp af 'tilpassede teknologier'; at man bør have en trinvis fremgangsmåde over for forbedringer; at vandpumper, betjent med fødderne, eller solpaneller på en hytte, ville være nyttige opgraderinger. Det er nonsens. For eksempel den ynkelige 'Power Africa'-plan, som præsident Obama foreslog; det ville knap nok efterlade et mærke i de uhyrligt lave udviklingsniveauer.

(Obama): 'Det bliver jeres generation, der kommer til at lide mest. Hvis man sluttelig tænker på alle de unge mennesker, som alle her i Afrika talte om; hvis alle får en forhøjet levestandard i en grad, hvor alle har en bil, og alle har aircondition, og alle har et stort hus, ja, så vil planeten koge over'.

Afrika må gå frem i store spring, ikke kravle fremad, og dette kan ske. Alene Congofloden vil kunne skabe skønsmæssigt 100.000 MW elektricitet; tilstrækkeligt til 100 millioner mennesker, eller flere. Med 40.000 MW alene fra den planlagte Grand Inga-dæmning. Transaqua for Vand-programmet, der ville bruge vand fra Congofloden og dens bifloder til at genopfylde, og sikre sejlads på, Tchadsøen, der nu er ved at tørre ud; dette ville være i en størrelsesorden, der ikke har sin lige nogetsteds i verden. Udvidelse af jernbanelinjer i Afrika indtager i dag en førende plads i verden. Det vokser; nye transportruter i hele Afrika vil forbinde oplandet omkring moderne udvikling, og dette vil ændre situationen for nogle af indlandsområdernes nuværende isolation. For at give et eksempel: de nuværende fragtomkostninger ved at bringe en container gødning fra Singapore til Rwanda eller Burundi, er mere end 2,5 gange omkostningerne, forbundet med at bringe det til havnebyen Alexandria i Egypten pga. den forfærdelige, utilstrækkelige kvalitet af transportinfrastrukturen over land på hele kontinentet. Så, ved at skabe adgang til effektiv transport, har regioner fordel af mulighederne for at bringe udstyr og forsyninger ind, for at eksportere deres produkter og ideer, og for indbyggerne til at rejse. Med elektricitet til rådighed, frigøres en højere evne til produktivitet, og værdien af landet, og befolkningen, stiger. Det er der nogle mennesker, der indser. Ulig synspunktet i den transatlantiske verden, ser Kina Afrika som, ikke simpelt hen en kilde til råmaterialer; som et kontinent, det er bedst at holde nede i en tilstand af underudvikling; men derimod som en mulighed for massiv, hurtig, intens, generel, økonomisk udvikling; som potentielle partnere og fælles fremgang; som nye markeder, nye

samarbejdspartnere.

Så, alt imens amerikanske og europæiske investeringer i Afrika er tungt orienteret mod udvinding af mineraler og resurser, så går kinesiske investeringer primært til infrastruktur og små og mellemstore foretagender. I 2010 overhalede Kinas handel med Afrika USA's handel med Afrika og er i øjeblikket mere end dobbelt så stor som USA's handel med Afrika. Og Kina finansierer store projekter; den næsten 500 km (300 miles) lange jernbane med standardspor i Kenya, bygget på 3 år; den 750 km (500 miles) lange jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba, som vil blive forlænget; den reducerer rejsetiden fra dage til timer, mens den farer forbi med 100 miles/timen. Sådanne store investeringer, sammen med den fremtidige færdiggørelse af Grand Inga-dæmningen, af Transaqua-vandsystemet; de vil fuldstændigt transformere Afrikas økonomi, og alle lokaliteterne i den, og bringe adgang til vand, energi og transport og gøre et højere niveau af industri, udvinding, landbrug, videnskabelige og kulturelle satsninger muligt; produktiviteten vil vokse.

Lad os nu vende tilbage til New York City. Hvad er det, der har manglet i New York City? Vedligeholdelse? Nej. Det, der har manglet, er en forpligtelse til at opdage og bygge den næste platform for infrastruktur for området. I sammenhæng med et statsligt kreditsystem, med højhastighedsjernbaner, udført af en statslig jernbanemyndighed, med opgraderede og pålidelige vandveje, med højteknologiske, nye designs af kernekraftværker, og alt dette bygget med et potentielt internationalt samarbejde. Og i denne sammenhæng, hvordan passer så New York City ind i dette større område, som det eksisterer i? Hvor vil den næste generation af transport- og udviklingsknudepunkter komme til at ligge? På hvilke teknologier vil de være baseret? Hvordan kan magnetisk svævetogs-teknologi ændre vores syn på transport? Hvordan vil kommerciel fusionskraft, der virkeliggøres inden for et årti gennem et gennemfinansieret forskningsprogram; hvordan kan

dette ændre vores forhold til energi, til materialer, til produktion, til transport? Hvordan vil den udvidede adgang til vand, energi og transport åbne nye områder i landet for udvikling, og for højere former for udvikling? Hvordan vil Beringstræde-forbindelsen ændre verdens handelsruter? Vil New York City stadig være nationens førende metropol om hundrede år?

Så, jo, reparér L-toget; ja, byg de nye tunneller under Hudsonfloden; udbedr absolut katastrofen, kendt som Penn Station. Men gør det alt sammen i en national og international sammenhæng; en sammenhæng, der har et fremtidsorienteret, økonomisk standpunkt om at foretage spring til en højere infrastrukturplatform. I takt med, at vores fremtidige, nationale jernbanemyndighed bygger et togsystem, der kører 300 miles/timen, med start i hele det nordøstlige område; i takt med, at transit og byer opgraderes til at gøre det muligt for pendlertiden at være en halv time snarere end halvanden time; i takt med, at Verdenslandbroen bliver forbundet med Nordamerika og gør det muligt at rejse over land fra New York til Beijing, fra Nordamerika til Asien; i takt med, at alt dette sker, hvilke totalt nye projekter vil så ske i New York City? Hvad vil byens fremtid være, og hvad vil byens mission være? Fortidens fejltagelse var den, ikke at have en fremtid, og denne fejltagelse må slutte.

Offentliggjort den 14. jul. 2017

»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«

Helga Zepp-LaRouches hovedtale til Schiller Institutets m. fl. Konference, Mad for Fred, New York, 7. juli, 2017. (PDF)

Det er bestemt sandt, at tiden for den unipolære verden er forbi, men multi-polaritet er stadig ikke løsningen, for det indbefatter stadig geopolitik, der var årsag til to verdenskrige i det 20. århundrede, og denne geopolitik er stadig i operation, i Nordkorea, i Syrien og i Ukraine.

Vi må derfor finde et højere niveau. Vi må få verden frem til at blive det, præsident Xi Jinping altid kalder »et samfund for menneskehedens fælles fremtid«. Et stort skridt i denne retning kunne være mødet mellem præsident Trump og præsident Putin, der mødes i dag for første gang som præsidenter. Dette er selvfølgelig et meget vigtigt skridt, for mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping er der allerede etableret en meget positiv relation, så det er meget, meget afgørende, hvad der kommer ud af Trump-Putin-mødet. For de spørgsmål, vi må løse, er presserende og dramatiske.

Download (PDF, Unknown)

Videoklippen med Helgas tale kan ses her, start 15:45 min.:

De virkelige økonomiske spørgsmål: Præsident Trump dropper Paris-klimaaftale. (PDF)

Fremragende! Og nu, fusionskraft og den Nye Silkevej.

Trump fortjener respekt og støtte for at kæmpe imod denne klimaforandrings-afskrækkelse, for dette er ikke bare et eller andet politisk spørgsmål; denne beslutning konfronterer en koordineret, global kampagne, kørt af de højeste niveauer af det anglo-hollandske oligarki. Vi har nu muligheden for at gøre en ende på dette program i Malthus' tradition og vende tilbage til vækst og udvikling, hvis præsident Trump følger op på det ved at tilslutte sig det nye, globale paradigme for udvikling, som anføres af Kinas politik for udvikling, under den Nye Silkevej.

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Rismarker i Vietnam.

»Gør **amerikansk-kinesisk**

samarbejde om den Nye Silkevej til hjertet af menneskehedenes fælles skæbne« Af Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Instituttet, indspillede denne videotale den 16. juni til en Schiller Institut-konference i Detroit, USA, den 17. juni, 2017.

Vi befinder os stadigvæk i den menneskelige races udviklings barndom. Jeg mener, vi er meget heldige at leve og kunne forme fremtiden på dette tidspunkt; men jeg mener, at det mest afgørende aspekt for, at hele dette perspektiv skal lykkes, er: Få det amerikansk-kinesiske samarbejde om de Nye Silkevej til at fungere i den umiddelbart forestående periode.

Download (PDF, Unknown)

Menneskeheden på en ny kurs: Rusland og Kina udvikler Arktis

– Vil USA tilslutte sig?

Rusland og Kina er i færd med at optrappe deres indsats for at udvikle en af Jordens sidste, fremskudte grænser for menneskeheden – Arktis' udstrakte vidder med et rigt resursegrundlag. ... Vil USA, under præsident Trump, gå med i denne proces? Svaret på dette spørgsmål vil spille en afgørende rolle i det større spørgsmål, der i betydelig grad vil afgøre menneskehedens skæbne – nemlig, om Trump fuldt ud vil integrere USA i Bælte & Vej Initiativet (BVI); den Nye Silkevejsproces, der først blev fremmet af Lyndon og Helga LaRouche i 1990'erne, og som nu er blevet fuldt ud vedtaget og implementeret af Kinas præsident Xi Jinping, på vegne af alle Jordens nationer.

Af Mike Billington, EIR.

12. juni, 2017 – Rusland og Kina er i færd med at optrappe deres indsats for at udvikle en af Jordens sidste, fremskudte grænser for menneskeheden – Arktis' udstrakte vidder med et rigt resursegrundlag. Alt imens Ruslands enorme kystlinje langs det Arktiske Hav er den primære base for deres operationer, så er Kina stærkt engageret i byggeriet af den infrastruktur, der er nødvendig for at gøre udnyttelsen af disse resurser mulig.

Vil USA, under præsident Trump, gå med i denne proces? Svaret på dette spørgsmål vil spille en afgørende rolle i det større spørgsmål, der i betydelig grad vil afgøre menneskehedens skæbne – nemlig, om Trump fuldt ud vil integrere USA i Bælte & Vej Initiativet (BVI); den Nye Silkevejsproces, der først blev fremmet af Lyndon og Helga LaRouche i 1990'erne, og som nu er blevet fuldt ud vedtaget og implementeret af Kinas præsident Xi Jinping, på vegne af alle Jordens nationer.

En betydelig, fysisk drivkraft bag dette initiativ er den kendsgerning, at Nordøstpassagen – ruten fra Asien til Europa

via det Arktiske Hav – i stigende grad er blevet sejlbart på grund af den arktiske iskappes tilbagetrækning. Alt imens den 'grønne' bevægelse er hurtig til at proklamere, at (ikkeeksisterende) menneskeskabt klimaforandring er ansvarlig for denne, de arktiske iskappes vigen, så har den russiske regering og russiske videnskabsfolk (blandt andre) bevist, at dette er et cyklisk fænomen uden forbindelse til kulstof – og som faktisk er til stor fordel for menneskeheden. Ikke alene fremmes handel af iskappens tilbagetrækning, men resurserne i Arktis gøres også mere tilgængelige – hvis verden vælger at drage fordel af de nye omstændigheder.

Ét Bælte; én Vej; én Cirkel

Hu Angang, en førende, kinesisk økonom ved Tsinghua Universitet, opfandt begrebet, »Én Cirkel« – hvorved refereres til indkredsningen af hele den eurasiske landmasse gennem at fuldstændiggøre Nordøstpassagen – som føjes til politikken med »Ét Bælte, én Vej, som initieredes af præsident Xi Jinping i 2013. Det Nye, Økonomiske Silkevejsbælte, der forbinder Asien, Europa og Afrika over land, og det 21. Århundredes Maritime Silkevej, der forbinder Eurasien, Afrika og de amerikanske kontinenter over hav, kan nu få tilslutning af »Én Cirkel«, den arktiske rute, der reducerer sejltiden fra Østasien til Europa med mere end 30 %.

Ud over sejltiden, så omfatter de resurser, der venter på at blive udnyttet – blot venter på, at menneskeracen skal udvikler teknologierne, der skal til for at muliggøre denne udnyttelse i et barsk miljø, på en måde, der er acceptabel for menneskelig beboelse – enorme aflejringer af guld og andre mineraler, så vel som også skønsmæssigt 30 % af verdens endnu ikke-opdaget naturgas og 13 % af ikke-opdaget olie, iflg. U.S. Geological Survey.

Alt imens spørgsmålene om suverænitæt er relevante for

ressurserne nær grænserne af de arktiske nationer (Rusland, USA, Norge, Finland, Sverige og Danmark), så er det udstrakte, arktiske territorium uden for territoriale farvande og er således udelukkende underkastet FN's Havretskonvention (UNCLOS), der kun giver mulighed for fælles udvikling af ressourcerne under konsensusaftaler. Arktisk Råd med de seks arktiske nationer, og med andre til stede som observatører, inkl. Kina, styrer denne proces. Kina anser sig selv for at være en »nær-arktisk« stat og påpeger, at området har »den af hele menneskeheden arvede rigdom«. Det seneste topmøde i Arktisk Råd, som finder sted hvert andet år, var i Juneau, Alaska, i marts, hvor Finland overtog formandsskabet for den nuværende toårs-periode.

På vejen til at besøge præsident Trump i Florida i april stoppede præsident Xi Jinping op i Finland for at diskutere Finlands rolle i Bælte & Vej, men han arrangerede også, at Finland repræsenterede Kina i Arktisk Råds møder.

Alt imens Rådets overvejelser hidtil har undgået bestræbelser på at introducere geopolitiske konflikter, så har nogle medlemmer af USA's Kongres brugt den kendsgerning, at Rusland har sikkerhedsinteresser langs sin udstrakte arktiske grænse, til at kræve, at USA udarbejder militære kapaciteter til at udfordre russisk dominans i området. Dette er absurd i betragtning af, at USA alt i alt har én fungerende isbryder, mens Rusland har 40 og er i færd med at bygge eller bestille (primært fra Sydkorea) byggeriet af yderligere flere dusin.

Netop i denne uge overværede præsident Putin navngivningen af verdens største isbryder-fragtskib til flydende naturgas (LNG) i Skt. Petersborg, bygget til Rusland af Sydkoreas Daewoo Skibsbygger- og Havingeniørselskab. Tydeligvis ikke tiltænkt militære formål, vil skibet blive anvendt i Yamal-projektet på den arktiske Yamal-halvø, ved Uralbjergenes nordlige ende. Dette område har enorme naturgasdepoter, der udvindes af et konsortium, som omfatter Ruslands Novatek, Frankrigs Total og Kinas Nationale Olieselskab. Skibet er det mest moderne af

højklasse-isbrydere (dvs. forstærket) og vil blive flagskibet i en flåde af 15 lignende skibe. Yamal-projektet tilsigter at producere 16,5 million tons LNG om året.

Ved skibsdåben sagde Putin:

»Yamal-projektet banede vejen for den arktiske rute. Det vil bidrage til udviklingen af energiindustrien i hele verden, udover Rusland og Europa ... Yamal-LNG spiller en vigtig rolle i udviklingen af den Nordlige Sejlroute og i den yderligere undersøgelse og udforskning af Arktis. Jeg regner med den succesfulde lancering af nye, lovende, storstilede projekter sammen med vore franske, kinesiske og udenlandske partnere, så vel som også vores voksende samarbejde i det ekstremt rige, arktiske område.«

Rusland er også i færd med at bygge en Nordlig Breddegrads-jernbane, der forbinder Yamal med Ural-områderne mod syd og nationens transportårer, der vil sikre, at områdets mineralressurser kan transporteres hele året rundt.

I en anden, stor udviklingszone, nemlig Arkhangelsk-regionen syd for Murmansk nær ved den norske og finske grænse, planlægger Kinas Poly Group Corp. et udviklingsprojekt til \$5,5 mia., og som omfatter en ny dybvandshavn og en jernbaneforbindelse mod syd. Det er planen at udskibe kul, gødning, olie og andre råvarer fra Sibirien og Ural-området via Arktis, og dernæst mod syd via jernbane. Igor Orlov, Arkhangelsks guvernør, skønner, at projektet vil skabe 40.000 jobs, når det står færdigt i 2023.

En langfristet plan for den russiske udvikling af arktiske faciliteter er at afprøve strukturer, der kræves for menneskelige forposter på Månen og Mars.

Amerikansk samarbejde

Et møde på ministerplan i Arktisk Råd i Fairbanks, Alaska, den 11. maj, forudsås at blive omstridt af dem, der forsøger at sabotere præsident Trumps bestræbelser på at etablere samarbejdende og venligtsindede relationer med Rusland. Disse forudsigelser viste sig at være forgæves. Blandt resultaterne af mødet, som USA præsiderede, var underskrivelsen af en bindende aftale om at fremme samarbejde omkring videnskabelig forskning i området, og som vil sikre, at videnskabsfolk og deres udstyr og data kan strømme mere frit hen over internationale grænser inden for Arktis. En Arktisk Skibstrafik Database er blevet oprettet, mens et nyt Arktisk Økonomisk Råd og en Specialstyrke for Forbedret Forbundethed er i færd med at blive operationelle.

David Balton, USA's viceassisterende udenrigsminister for hav og fiskeri, og som repræsenterede USA ved mødet, modgik de neokonservatives drømme om konfrontation med Rusland og sagde, at Arktis forbliver stabilt og fredeligt.

»I Arktisk Råd har vi et mødested, der har gjort det godt mht. at promovere internationalt samarbejde blandt alle otte nationer, inklusive Rusland«, sagde Balton og tilføjede, at »Uanset, hvilke andre vanskeligheder, der måtte eksistere mellem USA, Rusland og andre medlemmer af Arktisk Råd, og mellem Rusland i relation til andre dele af verden, så manifesterer de sig ikke i Arktisk Råds verden. Det er fortsat en meget samarbejdende organisation.«

Wilson-centrets Arktisk Cirkel Forum er vært for en konference i Washington 21.-22. juni, med titlen, »USA og Rusland i Arktis«. Balton vil være taler sammen med mange andre fra USA, Rusland og andre nationer i Arktisk Råd. Det er netop denne form for samarbejde – hvor vi forcerer udviklingens fremskudte grænser og den menneskelige videns fremskudte grænser – der, ligesom den Nye Silkevej, er i færd med at bevæge verden ind i et nyt paradigme for fred gennem udvikling.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR, 16. juni, 2017.

Artiklen er ikke tidligere udgivet på dansk.

FOLKEMØDET PÅ BORNHOLM: SCHILLER INSTITUTTET DELTAGER MED FIRE REPRÆSENTANTER I MANGE DEBATTER OG INTERVENTIONER

Nyhedsorientering maj/juni
2017

18. juni, 2017 – Schiller Instituttets 4 mand store delegation fik skabt en del opmærksomhed ved at synge tostemmig kanons, som fik mange mennesker til at stoppe op, og vi uddelte [Schiller Instituttets Nyhedsorientering](#), der handler om den historiske konference i Beijing, "Bælte & Vej Forum". På vores plakat stod der, »Fremtiden ligger i Kinas Bælte & Vej«, med et billede af infrastruktur, der binder verden sammen.

Vi deltog i debatmøder, hvor vi kunne stille relevante spørgsmål. Vi uddelte over 900 eksemplarer af Nyhedsorientering og kom i samtale direkte på stedet med mere

end halvdelen af de mennesker, der tog vores materiale. Vi har bl.a. talt med folk, der har været i Kina og er meget begejstret for den udvikling, der er i gang dér. Mange af de mennesker, vi talte med, kunne huske os fra før. En dame kom op til os og sagde, »Det er jo jer, der har talt om Silkevejen, før det blev til Kinas politik«. Hun var meget imponeret over, at Kina har vedtaget den Nye Silkevej, og hun tog vores materiale med stor interesse. En bornholmer stoppede op, da han kendte os fra før og i mange år havde støttet os. Han var glad over at se, at hans støtte har båret frugt.

Vores sang fik mange mennesker til at komme op til os. Mange stoppede op for at lytte, fordi, som nogle sagde, det varmede deres hjerte. Flere klappede og andre kom op til os for at rose os for at synge så dejligt.

Den første dag var det hovedsaglig sang og uddeling; de andre dage deltog vi i flere debatter og blandede os med spørgsmål.

På Folkemødets anden dag deltog Schiller Instituttets repræsentanter i et politisk møde, der fandt sted i Akademikernes Hus, organiseret af DJØF'erne. Emnet var »Verdensordenen efter Trump og Brexit«, hvor Mogens Lykketoft (S), Storbritanniens ambassadør til Danmark Dominic Schroeder og USA's fungerende ambassadør Laura Lochman talte.

Diskussionen var meget baseret på den forandring, der er i gang omkring den kendsgerning, at Donald Trump er blevet valgt til præsident, hvilket Mogens Lykketoft ikke var så glad for. Mogens udtrykte mest sin bekymring for, at USA har trukket sig ud af Paris-klimaaf-talen, og at Trump ikke vil samarbejde med Kina. Vi benyttede muligheden for at stille nogle spørgsmål.

Feride på
Folkemødet 2017

Feride I. Gillesberg fik stillet første spørgsmål, hvor hun

bl.a. sagde:

»For en måned siden var der 'Bælte & Vej Forummet' i Beijing, hvor USA havde en særlig udsending, Matthew Pottinger. Konferencen skulle konsolidere Kinas politik for Bælte & Vej, der omfatter hele verden; ikke kun Kina. Bælte & Vej er allerede nu omkring 30 gange større en Marshallplanen (for Europa efter krigen). Den amerikanske præsident er åben over for samarbejde omkring det. Det andet, vigtige spørgsmål er samarbejdet med Rusland ... De amerikanske medier har kørt en kampagne for at begå karaktermord på præsidenten, lige siden han blev valgt, i bl.a. New York Times, og med et teaterstykke, 'Julius Cæsar', der spilles i New York Central Park, og som går ud på at myrde den amerikanske præsident. Der er et billede i omløb, hvor præsidenten har fået skåret hovedet af ... Scenen er sat til at myrde præsidenten. Det gamle paradigme med Hillary Clinton, Barack Obama, briterne, MI6 og de britiske imperialister vil have en unipolær verden. Den nye præsident er åben over for en multipolær verden ... Medierne skulle jo netop dække, at det, præsidenten vil, er en positiv, og ikke en negativ ting.«

Derefter blev der taget tre andre spørgsmål, hvor Lissie Brobjerg fra Schiller Institutet kom til som den sidste. Hun understregede følgende i sit indlæg:

»Lyndon LaRouche siger, at kuppet mod Trump vil føre til generel krig; hvad skal vi gøre for at forhindre det, således at Trump kan opbygge USA og skabe samarbejde med Rusland og forhindre en verdenskrig og skabe fred?«.

Lissie Folkemødet
2017

Ordstyrerne prøvede at underspille de to kontroversielle kommentarer. Den fungerende britiske ambassadør sagde straks, at han ikke har tænkt sig at svare på 90 % af de ting, der

blev taget op i diskussionen.

Mogens Lykketoft, der stod og sagde, han er bekymret over Trumps forhold til Kina, ignorerede totalt, hvad der blev taget op; han skiftede emnet tilbage til den gamle verden med Paris-aftalen og klimaforandring.

Vi delte på dette debatmøde vores Nyhedsorientering ud til flere deltagere, der gerne vil læse vores materiale.

Kort efter fik vi mulighed for at tale på »speakers corner«, der er et åbent forum til korte taler, som Bornholms Tidende organiserer, så andre holdninger end de officielle også kan komme til udtryk.

Feride I. Gillesberg fik ordet og benyttede chancen til at fortælle om den historiske konference, »Bælte & Vej Forum«, der fandt sted i Beijing.

»Vesten burde deltage i det paradigmeskifte, som »Bælte & Vej Initiativet« repræsenterer for udvikling af hele verden. Det er kampen mellem på den ene side dem, der vil have en unipolær verden og dem, der er for en multipolær verden. Obama, Hillary, MI6 og det Britiske Imperium kæmper for at bevare den gamle, unipolære verdensorden. Det er årsagen til angrebene på den amerikanske præsident, som skal stoppes. I stedet skal vi tilslutte os det nye paradigme.«

Feride sluttede talen med at synge den kinesiske sang, »Kangding Lovesong«. Flere af tilhørerne ville gerne læse Nyhedsorientering om Bælte & Vej Forum, og en mand kom senere op til os for at sige, hvor bevægende den kinesiske sang var.

Schiller Instituttet fik mulighed for at deltage i en anden debat med Rasmus Jarlov (Konservativ; formand for Folketingets Forsvarsudvalg), Nick Hækkerup (næstformand, Socialdemokratiet) og Marie Krarup (Dansk Folkeparti) om

»Truslen fra Øst«. Der var 80 mennesker til stede. De to førstnævnte mente, at Ruslands Putin var en trussel, og at han havde manipuleret det amerikanske valg, hvilket sidstnævnte ikke mente. Alle mente dog, at der var brug for øget forsvar.

Lissie Brobjerg fik det første spørgsmål:

»Hej, jeg er Lissie fra Schiller Instituttet. Trump siger, at han vil samarbejde med Rusland, da han ønsker at forhindre en atomkrig, og han sagde til et NATO-møde, at han ikke betragter Rusland som sin nummer 1 fjende; skulle vi ikke hellere samarbejde med Rusland i stedet for at opspinde historier om, at de vil erobre verden? Det var jo faktisk Obama, som støttede neonazister i Ukraine og væltede regeringen«.

Dette skabte tumult, hvorefter Lissie refererede til Stepan Bandera-folkene (i Ukraine). Marie Krarup tog Lissies spørgsmål op. Bagefter uddelte vi vores Nyhedsorientering til deltagerne, der var interesseret i at læse vores materiale.

Christian Folkemøde
2017

Christian Olesen fra Schiller Instituttet talte efter debatten med Rasmus Jarlov, der under debatten havde beskrevet begivenhederne i Ukraine fra en meget propagandistisk vinkel. Christian sagde til Jarlov, at han havde et meget unuanceret syn på Ukraine, hvortil han svarede, »Det kan man altid sige, når man ikke har nogen argumenter«! Til det svarede Christian, at de søde og venlige demonstranter, Jarlov havde beskrevet, havde brændt folk levende i Odessa. Det fik Jarlov til at vende ryggen til og skynde sig væk.

Til en debat ved Femerns venner, hvor man diskuterede fremtidsperspektiverne for tunnelen (Femern Bæltforbindelsen), fik Lissie Brobjerg det første spørgsmål:

»Hvad tænker I om ideen om, at Danmark går med i Kinas Nye Silkevej? De vil forbinde hele verden med store infrastrukturprojekter, højhastighedstog, tunneller og broer, og projektet er nu 30 gange større end Marshallplanen.«

Responserne fra den ene taler var, at hvis Kina havde stået for tunnelen, havde den allerede været færdig i går, men at, i Danmark har vi dog en demokratisk proces, hvilket han foretrækker. Flere mennesker kom bagefter op til Lissie for at få en Nyhedsorientering, inklusive ordstyreren og den anden taler, der glad modtog en Nyhedsorientering.

Feride diskuterer

Den tredje dag på Folkemødet begyndte med et debatmøde, der fandt sted i Enhedslistens telt over emnet, »Russerne kommer«. Talerne var lektor ved Forsvarsakademiet Peter Viggo Mortensen, forfatter Jens Jørgen Nielsen og Nikolaj Villumsen (Enhedslisten). Man diskuterede faren for krig med russerne. Jens Jørgen forsøgte at give deltagerne en idé om, hvordan russerne tænker, mens de andre analyserede Rusland baseret på, at Rusland agerer ud fra stormagtspolitiske interesser.

Feride interвенerede blandt andet ved kort at fortælle om den historiske konference, der fandt sted i Beijing, og om, at Europa ikke 'skyder sig selv i foden'. Rusland har tilsluttet sig et samarbejde med Kina omkring Bælte & Vej Initiativet, som Vesten aktivt burde være en del af. Feride tog spørgsmålet om NATO's rolle op, om det ikke er en forældet institution, og at man skal forstå, at Rusland har set, hvad der er sket med

de nationer, hvor man har lavet regimeskifte, der har efterladt lande i kaos og elendighed; og at russerne ser Vestens politik, med regimeskifte i Ukraine og udvidelsen af NATO, i denne sammenhæng.

Lissie fik nummer to spørgsmål og sagde:

»Trump har gjort det klart, at han vil samarbejde med Rusland, og der har allerede været en koordinering med russerne. Effekten har dog været, at New York Times og britiske medier skriver om en mulig afsættelse af eller mord på Trump, og flere Hollywood-skuespillere har været ude og fremvise Trump med et afskåret hoved eller er kommet med voldelige udtalelser imod ham. Ligger faren for 3. Verdenskrig ikke nærmere i faren for, at briterne/ Obama/ Hillary og FBI skal lykkes med at få ham afsat, da de ønsker krig med Rusland?«

Den sidste del af debatten handlede om, hvordan man kunne løse konflikten mellem Rusland og Vesten. Peter Viggo Mortensen indrømmede blandt andet, at politikken for regimeskifte har slået fejl, og at den Nye Silkevej er en naturlig udvikling, som lande vil gå med til. Den anden del af diskussion handlede om løsninger. Da fik Christian det sidste spørgsmål og pointerede blandt andet, at en del af løsningen ligger i, at man begynder at tale ærligt omkring, hvad Rusland er og gør, bekyndende med, at Rusland ikke invaderede Ukraine.

I en debat hos Informationen, »Will Trump Last the Entire Presidential 4 Year Period?«, talte den tidligere amerikanske ambassadør til Danmark, Rufus Gifford, om sandsynligheden for, at Trump kunne blive afsat gennem en rigsretssag (impeachment) gennem det 25. Forfatningstillæg, eller evt. selv gå af. Han mente ikke, at det var sandsynligt, omend han ønskede det. Hvis en rigsretssag skal være mulig, kunne det være pga. 'forhindring af udøvelse af retten' (obstruction of Justice), men ellers skulle man bruge kræfterne på demokraternes mærkesager. 300 mennesker deltog, det foregik i centrum og den generelle konsensus var, at Trump er forrykt. Lissie kom op

til ambassadøren bagefter og sagde, at Lyndon LaRouche havde sagt, at, hvis Comey og Co. lykkedes med et kup mod Trump, ville det føre til generel krig, og at briterne var efter Trump, fordi han vil samarbejde med Rusland, medens Obama derimod forsøgte at starte en atomkrig med Rusland. Han skyndte sig blot væk efter at han blev noget chokeret over det, Lissie sagde.

Vi intervenerede også i et andet møde med titlen »Atomkraft, ja tak! Hvor skal fremtidens energi komme fra?« i Dansk Erhvervs telt. I panelet deltog en repræsentant for Greenpeace, en repræsentant for Århus Universitet og Villumsen fra Liberal Alliance. Kun hr. Villumsen mente, at man måtte søge nye energikilder inden for nye teknologier og understregede, at vindmølle-fanatikerne var religiøse og foruden ræsonnement. Én fra publikum spurgte ind til thorium-reaktorer, hvor Villumsen havde en god respons, mens ham fra Greenpeace ævlede om, at det var dyrt og tog lang tid. Lissie stillede det sidste spørgsmål, hvor hun sagde:

»Nu har vi en situation i verden, hvor man, siden Kinas Bælte & Vej og BRIKS-projektet, er begyndt at bygge en masse atomkraftværker; i Sydafrika har man planlagt 11, Bolivia skal have et atomkraftværk, Kina planlægger at udvinde helium-3 på Månen til fusionsbrændsel, så verdens fremtid er faktisk atomkraft. Skal vi ikke hellere gå med dér, da energigennemstrømningstætheden er meget højere, og med 30 tønder olie har man, hvad der svarer til få gram fusionskraft. Desuden har Henrik Svensmark (astrofysiker) lavet forskning, som viser, at solpletter og kosmisk stråling skaber klimaforandring.«

Repræsentanten fra Greenpeace sagde blot, at ingen tager Svensmark seriøst, og at 97 % af alle klimaforskere er enige. Villumsen svarede positivt og udtrykte respekt for, at nogen tør tage diskussionen op i et sådant forum.

Bagefter delte vi ud til alle, og mange var interesserede.

Alt i alt var vores tilstedeværelse på Folkemødet på Bornholm en fantastisk mulighed for at nå ud til så mange borgere, politikere, akademikere og eksperter med vores ideer, der dækker politik og fremtidens verden med Bælte & Vej Initiativet.

– Feride I. Gillesberg; Lissie Brobjerg; Christian Olesen.

Titelfoto: Feride I. Gillesberg i diskussion med en borger på Folkemødet. På plakaten står der, »Fremtiden ligger i Kinas Bælte & Vej«.

Helga Zepp-LaRouches tale på Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing.

“Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termonuklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i

stand til at overvinde

geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.”

Leder fra LaRouche PAC, 15. maj, 2017 – Helga Zepp-LaRouche, stifter og præsident for Schiller Instituttet, deltog i går, på åbningsdagen af Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing, Kina, i »Tematisk session om udvekslinger mellem tænketanke«, på panelet med titlen, »Bælt & Vej for fremme af stærk, afbalanceret, inkluderende og bæredygtig, global økonomi«. Her følger hendes indlæg:

Bælt & Vej byder Verdenslandbroen velkommen

I de tre et halvt år, der er gået, siden præsident Xi Jinping annoncerede initiativet i 2013, har der været en åndeløs dynamik i den Nye Silkevej. Bælt & Vej-initiativet har det indlysende potentiale til hurtigt at blive til en Verdenslandbro, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur, såsom tunneller og broer, og som forstærkes gennem den Maritime Silkevej. Som sådan repræsenterer initiativet en ny form for globalisering, der ikke bestemmes af kriteriet for profitmaksimering for finanssektoren, men derimod af kriteriet for den harmoniske udvikling af alle deltagende lande på basis af win-win-samarbejde.

Det er derfor vigtigt, at man ikke ser på Bælt & Vej-initiativet ud fra en bogholders synspunkt, som fremskriver sit statistiske cost-benefit-synspunkt ind i fremtiden, men at vi derimod tænker på det som en vision om et fællesskab for en fælles fremtid. Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om

sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termionklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.

Det er åbenlyst, at Verdenslandbroen er ideel for at fuldføre udviklingen af vor planets indlandsområder. Koloniseringen af det nære rum bliver den indlysende, næste fase af den infrastrukturelle åbning af menneskets naturlige levested.

Når man ser på et verdenskort, så er USA ikke kun et land, der er omgivet af to oceaner og to naboer, men at det kan blive en central del af en infrastrukturkorridor, der, via Central- og Sydamerika, forbinder Ibero-Amerika med det eurasiske transportsystem, via en tunnel under Beringstrædet. Siden præsident Xi Jinping tilbød præsident Trump, at USA kunne tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet, er der nu et praktisk forslag på bordet, hvor USA kan blive en integreret del af Verdenslandbroen. USA's infrastrukturbehov, der er enorme, kunne være en perfekt anledning til at konvertere alle eller en del af de \$1,4 billion, som udgør Kinas beholdning af amerikanske statsobligationer, til sådanne investeringer via en infrastrukturbank. For eksempel har USA virkelig brug for ca. 40.000 mil hurtige jernbaner, hvis de ønsker at være på lige fod med de kinesiske planer om frem til år 2020 at forbinde alle de større byer i Kina via hurtigtog.

Den amerikanske økonomi ville opleve en enorm styrkelse gennem en sådan storstilet infrastrukturinvestering og kunne igen eksportere til det hastigt voksende, kinesiske marked, og når konkurrence først er udskiftet med samarbejde, er mulighederne for joint ventures mellem USA og Kina i tredjelande enorme.

Siden præsident Trump har erklæret, at det er hans plan at genintroducere det Amerikanske Økonomiske System, opfundet og praktiseret af Alexander Hamilton, Henry C. Clay og Abraham

Lincoln, og ligeledes genintroducere Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov, er muligheden for en snarlig etablering af en Nationalbank og et statsligt kreditsystem, med det formål at kanalisere kinesiske beholdninger (af amerikanske statsobligationer) over i infrastrukturinvesteringer, nærmere en realitet.

Alt imens flere og flere europæiske nationer, både i og uden for EU, er ved at anerkende BVI's enorme potentiale og giver udtryk for planer om at blive et omdrejningspunkt for eurasisk samarbejde, så har selve EU været reserveret, for at sige det diplomatisk.

Der er imidlertid en enorm udfordring, som gør, at EU-staterne kunne overbevises om at samarbejde med BVI: Det er flygtningekrisen. Den eneste måde, hvorpå dette Europas moralske sår kan heles, er den aktive integration af de europæiske nationer i en storstilet udviklingsplan for hele Afrika, under BVI.

Den nye, positive udsigt til samarbejde mellem USA og Rusland i Syrien om deeskalering og samarbejde mellem de to landes militære styrker, sammen med Astana-processen, stiller nu en stabilisering af hele regionen i sigte. Der eksisterer allerede tilbud fra Kina om at forlænge den Nye Silkevej ind i Sydvestasien.

Den Nye Silkevej må – som oldtidens Silkevej gjorde det – føre til en udveksling af de skønneste udtryk for alle de deltagende landes kultur, hvis den skal lykkes. Den sande betydning af win-win-samarbejde er mere end blot den materielle fordel af infrastruktur- og industriudvikling, men er også den frydefulde opdagelse af andre kulturer og skønheden i deres klassiske musik, poesi og malerkunst og hermed, gennem at lære dem at kende, at styrke vores kærlighed til menneskeheden som helhed.

I opbygningen af Verdenslandbroen vil alle nationer samarbejde

om at undersøge, hvordan man anvender lovene for noosfæren med det formål at etablere levedygtige former for regeringen af os selv. Udvikling af de skabende, intellektuelle evner hos alle mennesker i alle nationer vil give hele menneskeheden en fornemmelse af enhed og formål, som vil gøre vores art virkeligt menneskelig. Når vi organiserer vore samfund omkring videnskabelig og kunstnerisk opdagelse, vil vi fuldende vores viden om, hvordan vi uophørligt kan fremme menneskehedens selvudviklingsproces, intellektuelt, moralsk og æstetisk, og vi vil finde vores frihed i nødvendighed – hvor vi gør vores pligt, med lidenskab!

BÆLT & VEJ-INITIATIVET: VORT ÅRHUNDREDES AFGØRENDE PROJEKT

EIR-video, 9. maj, 2017:

Helga Zepp-LaRouche: 'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.' Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastrukturkonnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og

totalt at fjerne lokal fattigdom overalt.

Jason Ross:

»Det ville være den største fejltagelse nogensinde, hvis USA ikke benyttede sig af Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing, Kina, om en uge (14.-15. maj) – den største fejltagelse nogensinde. Denne begivenhed vil samle repræsentanter fra over 100 nationer, inkl. den direkte deltagelse af næsten 30 statsoverhoveder, og man vil diskutere vor generations største projekt: Bælt & Vej-initiativet.

Foreløbig er der ingen meddelelse om, eller noget, der peger på, at præsident Trump eller andre repræsentanter for USA vil deltage, men:

(Helga Zepp-LaRouche)

'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.'

Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastruktur-konnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Det udgør 2 til 3 gange den investering, det ville kræve totalt at genoplive den amerikanske infrastruktur. Det udgør 20 gange de \$1 billion, som Trump foreløbig har krævet. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt. I løbet af de seneste par årtier har Kina allerede undergået en fænomenal udvikling,

(udenrigsminister Rex Tillerson)

'Kina begyndte virkelig at føle sig entusiastisk på det tidspunkt, og med rette, de har opnået meget; de har flyttet 500 millioner kinesere væk fra fattigdom og ind middelklassestatus.'

(præsident Trump)

'Og jeg havde et langt møde med Kinas præsident i Florida, og vi havde lange, lange diskussioner, i mange, mange timer. Han er en god mand.'

Kina springer fremad med sin egen udvikling og arbejder sammen med sine naboer gennem kinesiske investeringer, gennem staten, gennem foretagender, og gennem ny finansiering gennem institutioner som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), Den Nye Udviklingsbank (BRIKS-banken) og Silkevejsfonden, som alle er mekanismer, der er skabt efter 2013; og store projekter i enorm skala er nu mulige.

(Richard Trifan)

'Dette er et historisk projekt, som I alle ved; det er sandsynligvis den største, globale præstation, der er analog med vores ekspansion ud i rummet og til Månen og andre planeter. Det er sandsynligvis det mest omfattende initiativ, som mange nationer vil samarbejde omkring.'

Lad os foretage en rundtur. Med udgangspunkt i Asien er der seks udviklingskorridorer, som Kina har foreslået, for veje, jernbaner, vandveje, elektricitet, kommunikation, sammen med blød kommunikation, såsom uddannelse, fælles toldsatser og kulturelle udvekslinger. Disse korridorer er i øjeblikket under opførelse i varierende grader. Lad os f. eks. se på den økonomiske Kina-Pakistan-korridor: den er i øjeblikket under massiv opbygning; den vil bringe 10 gigawatt elektricitet til Pakistan – det rækker til millioner af mennesker, 10 millioner eller mere – en ny havn i Gwadar (ud til Oman Golfen), med

hundrede tusinder af jobs undervejs, blot for dette ene byggeprojekt, og generelt mere udenlandsk investering i Pakistan, end denne nation samlet set har fået i de sidste par årtier.

Lad os se på havet: Det 21. Århundredes Maritime Silkevej, som bl.a. omfatter at udgrave en kanal gennem Kra-landtangen i Thailand. Dette er et enormt og nødvendigt projekt for at aflaste det overtrafikerede Malaccastræde, og for at bringe økonomiske muligheder til Thailand og Sydøstasien generelt. Denne idé, der har været foreslået i årtier, har nu en reel mulighed for at blive bygget inden for det nuværende årti.

Den Eurasiske Landbro, der når til Europa, transporterer stadigt voksende mængder af jernbanegods, med togafgange for godstog mod vest, der dagligt ankommer i Europa og vender tilbage til Kina med europæiske varer.

Hvis vi ser på Afrika, så har vi for nylig set åbningen af Addis Abeba-Djibouti jernbanen som blot et enkelt eksempel på den meget påtrængende nødvendige udvikling, som nu er mulig; som nu finder sted i Afrika, hvor investering i infrastruktur og industri og landbrug nu når nye højder, det meste af det fra Kina.

Hvis vi bevæger os mod øst, krydser vi Beringstrædet og bevæger os fra Asien og ind i Nordamerika, fra Rusland til Alaska. En rute over land, der muliggøres af denne Beringstrædeforbindelse, vil være hurtigere end transport med skib, og gør det muligt at udvikle området langs ruten. Det Arktiske Område har enorme resurser, der i øjeblikket er næsten fuldstændigt utilgængelige. Byggeriet af den nødvendige infrastruktur og selveste Beringstrædeforbindelsen vil være en storstilet infrastrukturpræstation. Dernæst vil et genopbygget, amerikansk infrastrukturfundament, et netværk af jernbaner, veje, en platform med ny, højdensitetskraftværker, kernekraft; havne, sluser, dæmninger; skoler og andre offentlige bygninger og offentlige værker, gøre det muligt for

USA at opnå et nyt produktivitetsniveau, og have mere at bidrage med til verdenssamfundet og få fordel af verdenssamfundet.

Hvis vi nu bevæger os sydpå, så er der p.t. ingen transportmuligheder over land fra Nord- til Sydamerika. Man kan ikke køre til Sydamerika – det er ikke muligt. Der er en afbrydelse, kendt som Darien Gap. Når vi endelig får bygget denne forbindelse på blot nogle få dusin mil, vil vi endelig forbinde de amerikanske kontinenter som helhed. I Mellemamerika er ny finansiering, også fra Kina, ligeledes i færd med at muliggøre en sekundær Panamakanal, kunne man sige, med igangværende byggeri og forberedelse i Nicaragua.

I Sydamerika er en bi-oceanisk korridor, der strækker sig fra Peru til Brasilien, fra Stillehavet til Atlanterhavet via Bolivia, på planlægningsstadiet.

Så stor en del af verden arbejder i øjeblikket sammen, med fælles udvikling og en fælles fremtid med fremgang, værdighed og videnskabelige præstationer som mål. Vil USA tilslutte sig? Vi er blevet inviteret med åbne arme:

(Meifang Zhang)

'Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne citere Xi for at sige, at Kina byder USA velkommen til at deltage i samarbejdet inden for rammerne af Bælt & Vej-initiativet ... Begge lande bør virkelig gribe disse muligheder.'

Lad os tage imod denne invitation. Om et hundrede år vil USA i tilbageblik være så lykkelig for, at vi gjorde det.«

»Øst og Vest: En dialog mellem storslåede kulturer« Af Helga Zepp-LaRouche

*Lige fra begyndelsen havde Schiller
Instituttet den idé, at vi måtte have en
retfærdig, ny økonomisk verdensorden;
men at det aldrig ville fungere, hvis det ikke
blev forbundet med en renæssance af
klassisk kultur.*

Det, jeg vil tale om, er ideen om den højeste menneskehed, det fælles filosofiske grundlag for vestlig og asiatisk kultur ... Præsident Xi Jinpings håbefulde vision for det, han altid kalder et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid ... er blevet vedtaget som en resolution i FN's Sikkerhedsråd. ... Med dette koncept er et strategisk initiativ, som kan erstatte den krigsskabende geopolitik med idealet om en forenet menneskehed, sat på dagordenen

Download (PDF, Unknown)

»Samarbejde mellem Kina og USA

om Bælt & Vej-Initiativet«.

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche,

13.-14. april

Folk tager fuldstændig fejl, når de tror, at Det britiske Imperium ikke længere eksisterer. Der skete det, at, efter Sovjetunionens kollaps, gik Storbritannien og de noekonservative i USA i gang med bestræbelser på at etablere en unipolær verden. Man kan også sige, at det er det samme som globalisering: det er et forsøg på at etablere et verdensimperium, baseret på den angloamerikanske relation; for tidligt erklærede Fukuyama historiens slutning, dvs., at hele verden ville blive forvandlet til demokratiske stater, og de opfandt sådanne ting som »retten til at beskytte« (eller ansvaret for at beskytte, R2P, -red.), »humanitær intervention«, »regimeskifte«; 'farvet revolution' imod enhver regering, der ikke ville underkaste sig. ...

Download (PDF, Unknown)

Videopræsentation v/ Jason Ross;

dansk udskrift.

Vi gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde.

(Sidste halvdel af [LaRouchePAC webcast, 10. mrs., start på 25 min.](#))

https://www.youtube.com/watch?v=J7z9NfI_Ns0

(Se webcast første del, 'Hvorfor briterne hader Trump', [her](#)).

Jason Ross: Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruin. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland

skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der *kunne* være, mht. at samarbejde med Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.

Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?

Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen, et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator

Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.

Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?

Spicer: Ja.

Ross: Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en **introduktion**, en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, **»Fire Love til USA's omgående redning«**, som, tilføjede han, **»ikke er en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«**. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt

og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi skaber resurser. Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser. Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jordens skorpe; man finder olie. Aluminium, metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall;

dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendoms lån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – billioner af dollars; jeg mener, det var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejsning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster billioner. Men, billioner af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander

Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til billioner af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst

fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tilstand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er

standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting. Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse; bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med

omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrige var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama

og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

Billington: To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk statsgæld, der nu intet indtjener med de nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«.

Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

Ross: Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye Silkevej. Hvis I lytter, så er det lpac.co/us-joins-nsr for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

Leibniz, Del II, med Jason Ross.

I dette afsnit hører vi om Leibniz' tidlige juridiske arbejde, på basis af en nations eller en regents legitimitet, samt Leibniz' utrolige år i Paris.

Download (PDF, Unknown)

Titelbillede: Ud af fire prototyper for Leibniz' »calculator machine« – en 'regnemaskine' – er kun én tilbage: Han udviklede sin fjerde, såkaldte »machina arithmetica« i 1690. Efter hans død den 14. november 1716 forsvandt dette eksemplar ud i glemsel og blev først genopdaget i 1894 på Göttingen Universitetskirkeens loft, og i dag udgør den én af de mest værdifulde kulturskatte fra det 17. århundrede. Den 14 kilo tunge original opbevares på Gottfried Wilhelm Leibniz-biblioteket – Niedersaxens Nationale Bibliotek i Hannover, og den kan ses på første sal ved siden af Leibniz' private arbejdsbibliotek i et glasgalleri.

Gottfried Leibniz (1646-1716), et fantastisk, optimistisk geni

Gottfried Leibniz (1646-1716), et fantastisk, optimistisk geni, brugte sit liv på at forbedre menneskeheden – inden for økonomi, videnskab, filosofi og politik. Leibniz opfandt kalkulen og skabte læren om fysisk økonomi, og hans arbejde og liv tjener som model for nutiden og var en inspiration for den unge Lyndon LaRouche

[Download \(PDF, Unknown\)](#)